

ВОЛИНСЬКІ ЄПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

За єдину Помісну Українську
Православну Церкву!

Часопис Волинської єпархії
Київського Патріархату

№ 7-8 (140-141) липень–серпень 2016 р.

Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет у рамках традиційного візиту до Луцька заклав капсулу в підмурівок храму Преподобного Іова Почаївського (світлина інформаційної служби єпархії). Докладніше про це та інші подробиці відвідин Святейшого – на с. 12

З ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ

10 серпня – пам'ять преподобного Мойсея, чудотворця Києво-Печерського

Святий Мойсей відбував подвиг чернецтва в Печерському монастирі наприкінці XIII – на початку XIV ст. Невідомо, де і коли він народився, з якої сім'ї. Бажаючи себе повністю посвятити Богу і стати чистим перед Його судом, умертвляв своє тіло й очищав душу молитвою і постом. Крім того, власними руками виготовив залізний пояс і хрест і носив їх на тілі. За великі

чернечі подвиги одержав від Господа дар чудотворця. Дані антропологічних досліджень показують, що преподобний відійшов до Господа у віці 35–40 років, зріст його був 173 см. Його мощі спочивають у Дальніх печерах.

В акафісті всім печерським преподобним про нього сказано: «Радуйся, Мойсею, бо молитвами, постом і веригами пристрасті умертвив ти».

Віталій КЛИМЧУК

Восьма неділя після П'ятдесятниці – Помноження хлібів (Мф 14:14–22)

Ісус Христос на прохання Своїх учнів наситив тоді безліч людей п'ятьма хлібами і двома рибами. Євангеліє говорить про п'ять тисяч чоловіків, не рахуючи жінок і дітей. Це диво нагадує нам про те, що Господь є Подавець усякого блага, Подавець їжі матеріальної і духовної. Невипадково щоразу перед початком трапези ми просимо Господа, щоб Він благословив її,

Закінчення на с. 2

Наша газета – у Вашу скриньку

Боголюб'язний читачу! Наш часопис – надійна підмога та корисний засіб у духовному житті православного християнина. Аби ця популярна волинська релігійна газета надходила Вам додому – випишіть її у будь-якому поштовому відділенні області, починаючи з будь-якого місяця.

Вартість одного примірника з доставкою – 1 грн 88 к. (без вартості приймання передплати). Індекс у поштовому каталозі обласної періодики – 91241. Архів основних публікацій «Волинських єпархіальних відомостей», радіопередач та інших аудіо-, відео- і текстових документів, церковні новини тощо – в інтернеті за адресою: www.pravoslavivolyzni.org.ua

ХРОНІКА

У головній недільній школі єпархії відбувся випускний

Центр християнського виховання дітей та молоді в Луцьку 22 травня відзначив закінчення навчального року. Близько 40 дітей взяли участь у цьому заході, що пройшов у Волинській православній богословській академії, де вони й навчалися протягом року.

Школярі декламували вірші, ставили сценки та співали пісні. Привітати випускників із завершенням навчального року прийшли рідні та викладачі.

Як зазначив директор Центру священик Андрій Ротченков, таке дійство як одна з форм виховання – це не тільки свято. Його проведено так, щоб діти підсумували засвоєння матеріалу.

Луцьк: освячено кімнату-музей у Будинку вчителя

Приміщення, де активісти ГО «Члени родин загиблих в АТО "Надія"» розмістили фотостенд героїв, 24 травня освятив декан кафедрального собору Святої Трійці протоієрей Микола Нецькар.

У слові душпастир зазначив, що ніколи «не загоїться рана на серці материнства». Та хоч би як складно було, «дуже добре робить та людина, яка шукає розради в Бога», бо хто як не Він зможе повернути нам радість і вітху. Також о. Микола висловив подяку батькам полеглих за те, що вони виховали героїв.

Єпископ Матфей відвідав виставку робіт бійців АТО

У вернісажі «Я захищав свій світ» у Музеї волинської ікони 26 травня взяв участь єпископ Володимир-Волинський Матфей. Експозицію склали 80 картин сакральної тематики на склі та дереві, виконаних ветеранами АТО, які лікувалися у Волинському обласному госпіталі.

Священики єпархії благословили випускників

27–28 травня з нагоди свята останнього дзвоника (випуску в загальноосвітніх навчальних закладах) духовенство правило молебні для випускників, їхніх батьків та вчителів.

Зокрема, такі богослужіння в луцькому кафедральному соборі Святої Трійці влаштувала капеланська служба єпархії. За словами старшого капелана протоієрея Олександра Безкоровайного, представники майже всіх шкіл обласного центру прийшли подякувати Господу за шкільні роки та попросити благословіння на майбутнє.

Староста собору протоієрей Володимир Подолець під час одного з молебнів побажав випускникам, щоб вони долали всі труднощі, бо щаслива і мудра та людина, котра достойно через них проходить. Також побажав Божого благословення у реалізації себе як студентів, як громадян, як людей.

Вікарій: що важливо знати, подаючи записки в храмі

Єпископ Володимир-Волинський Матфей у черговій єпархійській телепередачі «Людина духовна» 28 травня зокрема звернув увагу на суть подавання поминальних записок «за здоров'я» та «за упокій».

Архієрей зазначив, що недобре, коли людина приходять до церкви, залишає записку і «втікає» (хоча це – краще, ніж нічого). Адаже подаючи пом'яники, записки, ми просимо священика у вітварі вознести особливу молитву. Іде Служба, на якій душпастир та громада моляться один за одного. Це і є соборна молитва.

Тому, якщо ми думаємо, що напишемо записку «і більше нічого не треба, то ми помиляємося, – підкреслив владика. – Бо в основі – все ж твоє прохання лежить, твоя потреба. Тому, якщо ти сам не молишся, якщо ти сам не звертаєш на це велику увагу, то як буде молитись уся громада?» Необхідно самому вознести свою молитву, інші лише підсилять її.

Також у програмі йшлося про молитовники, види молитов, моління за допомогою Псалтиря, безперервну молитву в сучасному житті тощо.

— 3 ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ —

Восьма неділя після П'ятдесятниці – Помноження хлібів (Мф 14:14–22)

Закінчення. Початок на с. 1

а по закінченні ми дякуємо Йому за те, що наситив нас Своїх земних благ, і просимо, щоб не позбавив Свого Небесного Царства.

Цей дар покладає на нас велику відповідальність за наше життя, поведінку, за те, як ставимося до Бога і людей. Господь вимагає, щоб ми виконували Його святі заповіді, жили за Його законами, щоб Євангеліє було для нас не просто книгою для читання, а тією книгою, з якою зв'язуємо своє повсякденне життя. І таїнство Причастя нерозривно пов'язано з тим, що відбувається після нього і до нього. Невипадково Церква закликає нас уважно готуватися до прийняття Святих Христових Таїн, очищати своє серце через таїнство Сповіді, очищати свій розум через молитву і покаєння, через уважну і сердечну участь у Службі Божій.

Чудо нагодування п'яти тисяч (єдине, про яке згадують усі чотири євангелісти) містить у собі натяки на важливі для кожного ізраїльтянина події: подібно, як колись Бог дарував Ізраїлеві манну в пустелі, так Ісус дає людям їжу в пустинному місці (хліб і риба були основною їжею в Палестині). П'ять хлібів – це П'ятикнижжя Мойсееве. Дванадцять же повних кошів є символом наміру Ісуса відродити дванадцять родів Ізраїля як Божих дітей, тобто повноту Божого люду. Дві риби знаменують Старий і Новий Завіт.

Перебування поруч з Ісусом для учнів стає нагодою до служіння. Крихти, які вони тримали для себе, але принесли перед Ісуса, Він перемінює в достаток для багатьох: Син Чоловічий підносить усе це Своему Отцеві з молитвою і благословенням, потім ділить їх – щоб ми, отримавши їх назад, могли ділитися ними з потребуючими.

Це чудо – духовний урок для учнів усіх поколінь. Поруч із нами завжди є голодні та спрагли – не завжди їжі, але часто – любові, співчуття,

Храм Примноження хлібів на березі Галилейського моря
Світлина автора

підтримки, уваги, милосердя, прощення, доброго слова, заохочення, посмішки... І сьогодні Господь каже до нас, подібно, як колись до Своїх апостолів: не треба їх відпускати, відсилати до когось, накидати комусь, відмахуватись від них, робити круглі очі чи в розпачі втікати від них. Ви дайте їм їсти. Не потрібно багато. Тільки те, що маєте: свій час, ідеї, гроші, енергію, таланти, спритність, відвагу, оптимізм, усмішку, смирення, повагу, вірність... І коли ми спроможемося на цей крок довіри до Його слова – побачимо те, чого свого часу свідками стали апостоли: присутність Божого Царства, що надходить в могутності. Бо Він не тільки тимчасово наситив п'ять тисяч біля Галилейського моря, але як Воскреслий Господь запевняє: «Я є хліб життя; хто приходить до Мене, не відчуватиме голоду, хто вірує в Мене, ніколи не матиме спраги» (Ін 6:35).

Віталій КЛИМЧУК

— ВАРТО ЗНАТИ —

ЩО СКАЗАЛИ БОГОСЛОВИ

15 червня сайт *Vpba.org* оприлюднив резолюцію міжнародної науково-практичної конференції «Роль особистості в Церкві», яка відбулась у Волинській православній богословській академії 19 травня.

Як повідомляла інформаційна служба єпархії, захід проходив з нагоди 400-ліття луцького Хрестовоздвиженського братства, 220-річчя заснування Волинської духовної семінарії, 50-ліття служіння на столичній кафедрі Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета.

Учасниками конференції були: ректор ВПБА кандидат богословських наук протоієрей Володимир Вакін, канцлер єпархії, завідувач кафедри церковної історії протоієрей Микола Цап, завідувач відділу історичних пам'яток НДІ українознавства доктор історичних наук Ірина Ворончук, професор Національного університету «Острозька академія» доктор історичних наук Сергій Жилюк, Арістидіс Спандоніс із Православного богословського інституту Шамбезі (Швейцарія) та інші науковці.

Обговоривши, зокрема, проблематику ролі особистості, науковці сформулювали її богословське поняття відповідно до святоотцівського вчення: «вищій інтеграційний принцип, що об'єднує людське тіло та душу і є ключовою характеристикою людської подібності з Богом». Особистість християнина – не даність, а результат пошуків і трудів, що здобувається і виробляється його зусиллями у співпраці з благодаттю

Святого Духа. На погляд учасників конференції, «здійснити це можна лише в Церкві як Боголюбському організмі, де кожен член турбується про здоров'я іншого, перебуваючи під єдиним главою – Христом».

Також резолюція підтвердила висновки провідних учених, що УПЦ (МП) є форматом діяльності РПЦ в Україні, а не самостійним суб'єктом. Тому доцільно називати її Російською Православною Церквою в Україні.

Учасники наукового заходу також вважають, що «очільники держави та місцеві органи влади зобов'язані адекватно реагувати на будь-які вияви, що суперечать завданням захисту національних інтересів у духовно-релігійній сфері в умовах російської агресії та пропаганди ідеології «руського мира».

Окремо висловлено позицію, що невизнання УПЦ КП суперечить місії Церкви. Проблема вселенського визнання чи невизнання, на погляд теологів, «продиктовується не канонічною обумовленістю, а політичними і прагматичними інтересами Помісних Церков, тому їхнє ухиляння від соборного євхаристичного спілкування з УПЦ КП, яка є однією з найбільших Помісних Церков у православному світі, є безвідповідальною позицією, що суперечить завданням сотеріологічної місії Христової Церкви».

Ольга ВЕРЕМЧУК

Світлина інформаційної служби єпархії

Ведучий програми «Людина духовна», що виходить на державному телеканалі «Нова Волинь», – протоієрей Микола Шутяк.

Повністю подивитися передачу можна на єпархійному сайті *Pravoslavvolni.org.ua*, в розділі «Відео».

Керуючий єпархією долучився до освяти собору в Дрогобичі

Митрополит Луцький і Волинський Михаїл на запрошення архієпископа Дрогобицького і Самбірського Якова 29 травня взяв участь в освяченні новозбудованого собору Стрітня Господнього та Божественній Літургії. Відправу очолив Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет.

Докладніше про подію подає сайт *Cerkva.info*.

Духовенство єпархії взяло участь у Дні захисту дітей

Священик Андрій Ротченков, директор Центру християнського виховання дітей і молоді, що в обласному центрі, 1 червня взяв участь у телерадіомарафоні «Поспішаймо робити добро».

Цей захід із нагоди Міжнародного дня захисту дітей провело Волинське відділення Дитячого фонду України в ефірі державного телеканалу «Нова Волинь» за участю релігійних конфесій, інших доброчинців. Мета – збір коштів на благодійні програми. Отець Андрій, зокрема, передав благословіння митрополита Луцького і Волинського Михаїла, розповів про діяльність Центру, у цілому недільних шкіл єпархії, про капеланське служіння в дитячих лікарнях, соціальне служіння парафій та монастирів.

Цього ж дня в Локачах декан протоієрей Ігор Дружинець та інші місцеві душпастирі були учасниками відзначення цього свята. Благодійний розпочав його з молитви. У вступному слові побажав усім Божого благословення і миру. На завершення діти воїнів АТО зі всього району отримали молитовники та солодкі подарунки від громад Київського Патріархату. Участь у заході взяли також голова РДА Віктор Дудечко, голова райради Борис Ковальчук.

Пам'ятний знак бійцям АТО відкрито у Манькові

Одинадцять священиків Локачинського деканату 2 червня взяли участь у відкритті на фасаді загальноосвітньої школи І – ІІІ ступенів с. Маньків меморіальної дошки воїну Андрієві Кравчуку, який звідси родом. Очолив заупокійну літію та виголосив слово благодійний протоієрей Ігор Дружинець.

Андрій Кравчук помер 25 травня 2015-го, в 32 роки, від наслідків поранень і контузії, що сталися при виконанні військового обов'язку на Донбаській війні. Батько трьох дітей.

Разом з усіма учасниками шкільної лінійки, під час якої відбулось відкриття пам'ятної дошки, молився голова райдержадміністрації Віктор Дудечко, рідні спочилого.

Душпастир – у гвардійців

У частині 1141 Національної гвардії України 3 червня відбувся урочистий захід до її 22-річчя, в якому взяв участь віце-канцлер і старший капелан єпархії протоієрей Олександр Безкоровайний. Привітавши військових, о. Олександр подякував їм за службу й подарував ікону великомученика Юрія Переможця.

А 7 червня панотець відвідав частину Національної гвардії, де розпочалися навчальні модулі. Побажавши успіхів, він окропив гвардійців освяченою водою.

Священик молитовно вшанував новоспочилого учасника АТО

Луцький районний декан протоієрей Володимир Присяжнюк 4 червня відправив папахиду по бійцеві Анатолію Онищукові, який помер уже після демобілізації з 80-ї аеромобільної бригади.

Заупокійне богослужіння відбулося в с. Гірка Полонка, у дворі біля будинку, де він проживав. У проповіді о. Володимир наголосив, що завдяки самопожертві Анатолія ми тут, на Волині, живемо в мирі.

Після відправи громада провела тіло

Продовження на с. 3

ХРОНІКА

Продовження. Початок на с. 2

новоспочилого із запаленими свічками. Поховали Анатолія Онищука в с. Городині Рожищанського р-ну, звідки він родом.

Митрополит: неділя – осереддя буття православної людини

Якщо ми не говоримо про воскресіння Христа, то про що нам говорити ще? Адже це – основа нашої віри, яку ми поширюємо все життя. Як це робити в сучасному світі, розповів у проповіді митрополит Луцький та Волинський Михайл 5 червня на Літургії в кафедральному соборі Святої Трійці шостої неділі після Пасхи.

Для православних головний день – неділя, воскресний день: він знаменує воскресіння Христове, тому важливо пам'ятати це смислове значення.

«Церква постійно нагадує, щоб ми в трудах повсякденних не забули свої цінності, не забули про важливість спасіння нашої душі», – сказав владика. Шість днів прославляємо Бога своїми трудами, а на сьомий ідемо до храму, бо це наша першорядна цінність. «У першу чергу православна людина шанує воскресний день, знає, коли прийти прославити воскреслого Спасителя й отримати від Нього благословіння». У цьому і є сенс нашого життя, підсумував високопреосвященний.

Несіть істину, залишаючись особистостями: архієрей – журналістам

З нагоди Міжнародного дня журналіста митрополит Михайл 6 червня очолив у кафедральному соборі Святої Трійці заупокійну літію по спочилих новинарях нашого краю і молебень за здоров'я живих представників цього фаху. До спільної молитви зібралися публіцисти, керівники засобів масової інформації та члени їхніх сімей.

Служіння правди має бути основною метою працівників пера, зазначив високопреосвященний. Але це аж ніяк не заперечує індивідуального стилю та власної точки зору. Як приклад владика згадав авторів євангельських текстів: кожен апостол писав про Христа по-своєму, де в чому доповнюючи один одного, про щось не згадуючи, але ні в чому не суперечачи істині. Це Святий Дух глаголив їхніми устами, вони були знаряддям у Божих руках, але знаряддями не знеособленими.

«І добре, якщо на кінчику вашої авторучки чи клавішах дисплея працює Дух істини, використовуючи ваші таланти. Трудіться й надалі задля українського народу, задля правди, а правда – від Бога», – завершив високопреосвященний.

Усіх учасників відправи митрополит Михайл окропив освяченою водою, їм вручено просфори та пам'ятні речі з церковною символікою.

А працівників ЗМІ Тараса Літковця, Олександра Садовника та Дмитра Ураєва, які захищали Україну на Сході, а також Василя Нагорного – журналіста й адвоката, який здійснює юридичний захист воїнів, архіпастир удостоїв епархіальних відзнак.

Панотці долучилися до свята луцького вишу

В Академії рекреаційних технологій і права 6 червня відзначили другу річницю її заснування. Участь у заході взяли віце-канцлер та старший капелан епархії протоієрей Олександр Безкоровайний, настоятель громади Івана Предтечі протоієрей Володимир Труш.

Отець Олександр привітав присутніх від імені митрополита Луцького і Волинського Михайла зі святом та зазначив, що Церква і вищі навчальні заклади й надалі повинні співпрацювати для спільної мети – виховання юні.

За плідне, тісне співробітництво, значний особистий внесок у духовне виховання студентської молоді керівництво вишу оголосило віце-канцлерові епархії подяку.

Володимирський священник вручив бійцям церковні відзнаки

Протоієрей Микола Гінайло з Володимира-Волинського за благословінням митрополита Михайла 6 червня вручив церковні

ПІЗНАЄМО БІБЛІЮ

ЗУПИНКА КОВЧЕГА НА ГОРІ АРАРАТ

«І згадав Бог про Ноя, і про всіх звірів, і про всю худобу, [і про всіх птахів, і про всіх плазунів, що плазують,] що були з ним у ковчезі; і навів Бог вітер на землю, і води зупинилися. І закрилися джерела безодні і вікна небесні, і припинився дощ з неба. Вода ж поступово поверталася з землі, і стала спадати вода після закінчення ста п'ятдесяти днів. І зупинився ковчег у сьомому місяці, у сімнадцятий день місяця, на горах Араратських. Вода постійно спадала до десятого місяця; у перший день десятого місяця показалися верхівки гір» (Бут. 8:1–5).

«І згадав Бог про Ноя, і про всіх звірів, і про всю худобу, [і про всіх птахів, і про всіх плазунів, що плазують,] що були з ним у ковчезі; і навів Бог вітер на землю, і води зупинилися».

«Будемо ж, улюблені, розуміти ці слова благочестиво, а не в тому грубому значенні, в якому властиво розуміти їх нашою немічною природою, – говорить стосовно цих слів святий Іоан Золотоустий. – Що означає “згадаю”? Тобто Бог змилосердився над праведником, що жив у ковчезі, зглянувся над ним, коли він був у настільки тісному і скрутному становищі, і не знав, чим закінчаться його біди». Сам же спогад Богом Своїх рабів мовою Священного Писання означає виконання обітниць та подання ним нагород (Бут. 19:29; Вих. 2:24; 32:13; Пс. 131:1).

«...і навів Бог вітер на землю...». Сильний вітер, який розганяв дощові хмари, був у руках Божественної всемогутності природною причиною припинення потопу. В цьому випадку, як і в інших, йому подібних (Вих. 10:13–19; 14:21), Творець використовує природні явища і закони, встановлені Ним як знаряддя Своєї волі.

«І закрилися джерела безодні і вікна небесні, і припинився дощ з неба».

Причина припинення потопу перебуває в повній відповідності з причиною його походження (Бут. 5:4).

«Вода ж поступово поверталася з землі, і стала спадати вода після закінчення ста п'ятдесяти днів».

Паралельно картині поступового зростання потопу (Бут. 7:17–20) цей розділ дає не менше художнє зображення його поступового припинення.

Відзначивши сам факт відходу води в свої звичайні басейни, письменник вказує і на деталі: по-перше, зменшення кількості води, по-друге, зупинка ковчега на вершині Араратського краю і звільнення від води верхів'їв інших.

«І зупинився ковчег у сьомому місяці, у сімнадцятий день місяця, на горах Араратських».

Вважаючи найбільш достовірною датою початку потопу сімнадцятий день місяця мархешвана (перші числа листопада), зупинку ковчега на вершині гір ми повинні віднести на сімнадцятий день місяця нісана, що відповідає початку

нашого квітня. А оскільки, за вказівкою письменника, між двома вищезгаданими хронологічними термінами пройшло сто п'ятдесят днів (Бут. 7:24), отже, на кожен із п'яти цих місяців припадає по 30 днів. Звідси багато хто небезпідставно робить висновок, що в первісну епоху рік був сонячним, а не місячним.

Відзначимо, що у вказівці самого числа обох місяців між різними перекладами є відмінність: в одному 17-те, а в другому 27-ме число. Це сталося, ймовірно, з вини перекладачів, які легко могли переплутати буквене позначення чисел (цифр іще не було).

«...На горах Араратських».

Уже те, що тут замість однини вжито множини (гори), свідчить, що йдеться не про одну вершину, а про пасмо гір або взагалі про гористу місцевість. І дійсно, Біблія знає цілу країну Арарат, яку ототожнюють із Вірменією, як це особливо зрозуміло з порівняння 4 Кн. цар. 19:37 із Іс. 37:38 (за перекладом Сімдесяти). Подібним же ім'ям – Урарда або Урту – позначається Вірменія і в клинописних пам'ятках асирійських царів. На одній з гір цієї Вірменії і зупинився ковчег Ноя.

«Вода постійно спадала до десятого місяця; у перший день десятого місяця показалися верхівки гір».

Оскільки Арарат – лише одна з вершин цілого пасма, то цілком зрозуміло, що в міру зменшення рівня води відкривалися і верхів'я інших гір. Це сталося, як видно з тексту, в перший день 10-го місяця – таммуза, тобто приблизно в середині нашого липня.

Священник Андрій ХРОМЯК,
викладач ВПБА, кандидат богословських наук

ВІДПОВІДЬ БОГОСЛОВА

ОМОФОР

Запитання: «Під час Божественної Літургії помітив, що єпископу, який служить, то знімають, то вдягають верхню частину його риз. Як вона називається, у чому її важливість та нащо це роблять?»

Відповідає свщ. Андрій ХРОМЯК, настоятель парафії Великомученика Юрія Переможця в с. Жабка Ківерецького деканату

Омофор (грец. омос – плече, фери – несучи) – одне з семи облачень архієрея. Він являє собою довгу широку стрічку із зображеннями чотирьох хрестів. Огинаючи шию, спускається одним кінцем на груди, іншим – на спину (великий омофор). Ще є короткий, малий, який спускається обома кінцями на груди. Великий омофор покладається на початку Літургії (до читання Апостола), менший – після читання Євангелія. Оскільки омофор покриває плечі, то по-церковнослов'янськи він називається ще *нарамник* (рамо – плече).

Омофор символічно зображає

Бажаєте одержати відповідь православного богослова на Ваші запитання? Звертайтеся до редакції: 43025 Луцьк, Градний узвіз, 1; (0332) 72-21-82; hazeta.vyev@gmail.com

нагороди військовослужбовцям, які нещодавно повернулися додому, виконавши громадський обов'язок.

Жидичинський чернець опікувався відпочинком сімей воїнів

Ієромонах Макарій (Дядюсь), насельник Жидичинського монастиря Святителя Миколая Чудотворця і військовий капелан, долучився до організації тижневого відпочинку в Карпатах десяти мам із одинадцятьма дітьми учасників АТО. Це п'ять сімей загиблих, чотири сім'ї поранених, одна – демобілізованого військовика.

Як повідомила інформаційній службі єпархії волонтер Валерія Лесюк, відпочинок 2–9 червня влаштували парафія Покрови Пресвятої Богородиці Київського Патріархату, що діє в австрійській столиці, громадська організація «Волинський координаційний центр допомоги учасникам АТО» за фінансового сприяння волинської волонтерської групи «Меценати для солдата». Кошти також передала українська діаспора Австрії, Австралії, чимало небайдужих з України.

Владика Михайл відвідав Вознесенську парафію в Горохові

З нагоди храмового свята митрополит Луцький і Волинський Михайл 9 червня очолив Божественну Літургію у церкві Вознесення Господнього, освятив відреставровані ікони Спасителя, Пресвятої Богородиці та святителя Василя Великого, а також вручив церковні відзнаки.

Чергову священнику нагороду – право носіння хреста з прикрасами – одержав настоятель громади Святого Духа в Берестечку ієрей Володимир Курчин. Єпархіальні відзнаки високопреосвященний вручив волонтерам, які організовують доставку допомоги українським воїнам у зону АТО, головному редакторові газети «Горохівський вісник» Олегу Дідику.

Із владикою служили декан і настоятель цієї ж громади протоієрей Андрій Сидор та інше духовенство.

У проповіді архієрей, зокрема, зазначив, що завдяки вознесенню Христа світ наповнюється благодаттю Святого Духа, яка дає нам сили життєві. Але щоб Його дари діяли в нас, потрібно «жити з Богом, і жити по правді».

Учасниками празника були й голова РДА Любов Матвеева, голова райради Тарас Щерблюк та міський голова Віктор Годик.

Монахи освятили пам'ятник у замку Любарта

Братія Жидичинського чоловічого монастиря Святителя Миколая Чудотворця 9 червня відправили заупокійну літію біля встановленого «пам'ятника волинському князеві», що являє собою узагальнений образ світського владика краю. У день Вознесення Господнього відправу очолив декан монастирів єпархії архімандрит Константин (Марченко).

Виголошуючи слово, намісник монастиря в с. Жидичин Ківерецького деканату зауважив, що саме ця служба тут найдоречніша, оскільки «молитва за християнських князів стане гідним пошануванням їхньої праці, а нам, живим, – нагадуванням і прикладом, як слід служити своїй громаді».

Як відзначали міжнародний день друзів у Княгининку

Діти із м. Старобільськ Луганської області на Вознесення Господнє 9 червня взяли участь у Літургії в храмі Пресвятої Богородиці с. Княгининку (колишні Маяки) Луцького районного деканату.

Як зазначив протоієрей Михайло Бучак, він познайомився з цим юнацтвом у зоні АТО, коли ніс там капеланську службу. Зустріч приурочено до неофіційного міжнародного дня друзів, оскільки за цей час вони встигли потоваришувати. Тут діти долучаються до українських звичаїв та культури.

Голова ГО «Спілка воїнів АТО Волині» Олег Твердохліб та о. Михайло подарували гостям книги «Волинський пантеон».

Продовження на с. 4

ХРОНІКА

Продовження. Початок на с. 2–3

Митрополит освятив наріжний камінь храму в Бегеті

У с. Бегета Володимирського районного деканату митрополит Луцький і Волинський Михайл 12 червня очолив чин освячення наріжного каменя церкви Преподобного Амфілохія Почаївського та заклав капсулу в підмурівок. У відправі, зокрема, взяли участь декан протоіерей Євген Шевчук, настоятель парафії священник Микола Баган.

Після здійснення обряду владики зазначив, що цей день особливий для мешканців села. У своєму селі найчастіше лиш один раз можна побачити, як будється й освячується храм. І це свідчить про бажання мати той молитовний куточок, куди приходиш і з зітханням радості, і з зітханням тривоги, печалі, з бажанням попросити в Бога благословіння. «Село живе, коли воно має свій храм і в ньому є можливість молитися». Також архієрей побажав, аби дім Божий наповнювався благодаттю Святого Духа через постійні молитви.

Інформаційна служба єпархії раніше повідомляла, що мешканці Бегети й Міжлісся (Володимирівки) ще одинадцять років тому зареєстрували парафію Київського Патріархату. Проте до зведення церкви – якої тут, до речі, ніколи не було – справа не доходила, аж поки за це взявся о. Микола з с. Березовичі. 2 березня з благословіння єпархіального архієрея о. Євген відправив чин заснування церкви і поставлення хреста, 12 травня – очолив перший престольний празник.

Відбулося засідання Волинської ради Церков

15 червня проведено чергове засідання ВРЦ, на якому прийнято ряд вагомих постанов. Безпосередню участь взяв митрополит Луцький і Волинський Михайл.

Розглянуто низку питань стосовно культурно-духовного життя Луцька. Зокрема, за почином владики Михайла ухвалено рішення щодо відзначення 25-ї річниці Незалежності України. 24 серпня спершу кожна конфесія у своїх храмах, будинках молитви проведе святкові Богослужіння. По тому від імені представників усіх Церков на знак єднання головуючий ВРЦ поздоровить зі святом присутніх на Театральній площі.

Важливим поштовхом у розвитку соціально-духовного життя міста стала пропозиція правлячого архієрея Волинської єпархії УПЦ КП щодо заходів, які пропагували б християнську модель сім'ї. Це, зокрема, проведення дня сім'ї та ходи як способу висловлення наших цінностей.

Також важливі рішення ухвалено стосовно Волинської трагедії та декомунізації. Це, окрім іншого, звернення до представників влади щодо врегулювання проведення днів пам'яті та скорботи місцевого значення. Також владики Михайл звернув увагу на проблеми, які виникають із приводу Волинської трагедії. Радикально налаштовані депутати польського Сейму знову повертаються до теми щодо визнання ОУН і УПА терористичними організаціями. Як зазначив митрополит, у тій ситуації «немає правих, є винуваті, які вбивали людей», як з української сторони, так і з польської. Тож вирішено скласти та надіслати до Сейму звернення, спрямоване на примирення, подальше взаємне порозуміння та повагу.

Окрім того, однією з найважливіших тем для обговорень стали зміни до Податкового кодексу України. ВРЦ прийнято заяву, в якій вимагається вилучити релігійні організації зі сфери дії підпункту 133.4.1 пункту 133.4 статті 133 Податкового кодексу України, передбачити неприбутковий статус для всіх релігійних організацій безпосередньо у Податковому кодексі України й Законі України «Про свободу совісті та релігійних організацій», чим забезпечити автоматичне внесення їх до нового Реєстру неприбуткових установ та організацій.

Головуючим на засіданні був очільник Волинського обласного об'єднання церков християн віри євангельської – п'ятдесятників Михайло Близнюк. Він підсумував традиційний для Волині благодійний телерадіо-марафон «Бог багатий милосердям». Цього

— ДУХОВНА ШКОЛА —

У ВОЛИНСЬКІЙ ПРАВОСЛАВНІЙ БОГОСЛОВСЬКІЙ АКАДЕМІЇ – ВИПУСК

16 червня відбулися Богослужіння й урочистий захід із нагоди вручення дипломів бакалаврів, магістрів богословського факультету та керівників церковного хору регентського факультету Волинської православної богословської академії. Про це повідомляє сайт вишу *Vpba.org*.

Свято розпочалося Божественною Літургією у кафедральному соборі Святої Трійці, яку очолив митрополит Хмельницький і Кам'янець-Подільський Антоній. Із ним служили архієпископ Дрогобицький і Самбірський Яків, єпископ Володимир-Волинський Матфей, канцлер єпархії протоіерей Микола Цап, ректор ВПБА протоіерей Володимир Вакин та інше духовенство. Після Літургії владики Матфей у слові зазначив: «Випускаючи наших студентів, ми віримо, що їхня праця і навчання принесуть гідні плоди». Подячний молебень очолив митрополит Луцький і Волинський Михайл.

Далі урочистості проходили в актовому залі академії. Після вступного слова отця ректора, який побажав випускникам стати «достойними пастирями і провідниками для українського народу», їх, зокрема, привітали митрополит Антоній (теж колишній випускник ВПБА) й архієпископ Яків.

Владика Михайл вручив випускникам дипломи та відзнаки із персональним номером. У слові єпархіальний архієрей побажав бакалаврам і магістрам упевнено триматися дороги, яку обрали. Митрополит Михайл також подякував батькам, які довірили своїх дітей саме волинській духовній школі, та зазначив, що це сумна мить, коли випускаються студенти, проте «перетворюється на радість, коли ми зможемо гордитися вами».

Ольга ВЕРЕМЧУК
Світлина інформаційної служби єпархії

року небайдужі краєни змогли допомогти 26 сім'ям, зібравши більш ніж 72 тисячі гривень.

Після цього М. Близнюк надав слово голові облдержадміністрації Володимирові Гунчику. Той подякував за активну позицію, яку займають представники всіх конфесій задля збереження єдності нашої держави, миру та спокою. Очільник ОДА побажав раді подальшої успішної роботи.

Наприкінці Михайло Близнюк передав повноваження головуючого керуючому Луцькою дієцезією Римсько-Католицької Церкви єпископу Віталієві Скомаровському, який і закрит засідання.

Благочинний і надалі працюватиме в громадській раді

Ковельський декан протоіерей Іван Бонис знову ввійшов до складу громадської ради при Ковельській райдержадміністрації.

16 червня у залі засідань РДА відбулись установчі збори, на яких 34 представники інституцій громадянського суспільства та Церкви сформували новий склад цієї ради.

Відкрито пам'ятну дошку бійцеві Рустаму Хамраєву

Клірик парафії Святителя Миколая Чудотворця в Луцьку протоіерей Микола Лазука 17 червня провів чин освячення меморіальної дошки воїну Рустамові Хамраєву. Пам'ятний знак відкрито до другої річниці з дня загибелі військовослужбовця на стіні будинку, де він проживав.

Отець Микола згадав заповідь Ісуса Христа, що найбільшу любов має той, хто душу покладе за друзів своїх. Душпастир зазначив, що сьогодні ми маємо змогу не один раз побачити, як ця заповідь сповняється. Також душпастир подякував батькам за виховання героя. На завершення священник додав: «Нехай Господь прийме їхні душі до місця світлого, квітучого, спокійного, де немає журби і зітхань...».

Рустам був бійцем 24-го окремого штурмового батальйону «Айдар». На фронт чоловік пішов із Євромайдану. А 17 червня 2014 року у 38 літ Рустам загинув під час обстрілів селища Металіст Луганської області, намагаючись визволити з полону інших військових, серед яких була і Надія Савченко.

Рожищани зустріли загиблого бійця Олександра Мельничука

Заупокійну літію по воїну 92-ї ОМБр на площі в центрі міста 18 червня очолив декан протоіерей Василь Шняк, настоятель місцевої парафії Різдва Пресвятої Богородиці.

Близько тридцяти автомобілів супроводили померлого до рідного села Тростянка, де наступного дня здійснено чин похорону. У районному ж центрі зробили зупинку, де біля стели героїв «Небесної сотні» зібралося декілька сотень громадян – діти з лампадками, жінки з квітами, багато молоді.

Олександр Мельничук, 1975 р. н., помер на Сході України. Призваний на службу під час п'ятої хвилі мобілізації. Проходив лікування в госпіталі. А вже 16 червня у нього перестало битися серце.

Владика Михайл про звернення ВР до Вселенського Патріарха

[16 і 19 червня] Митрополит Луцький і Волинський на телеканалах «Еспресо Ті-ві» та «ЗІК» прокоментував звернення парламенту України до архієпископа Константинопольського і Нового Рима Вселенського Патріарха Варфоломія з проханням надати автокефалію Українській Православній Церкві.

Архієрей зазначив, що це «історичне рішення, бо воно направлене на безпеку України. Була б єдина помісна Церква – не було б анексованого Криму, не було б ніякої війни на Сході». А саме звернення є «історичний документ, коли держава розуміє, що небезпека від країни-агресора не лише у військовій справі. Державу розуміє, що агресію в так званій гібридній війні здійснює і Церква, і священнослужителі». Адже якби Церква сказала своїм віруючим: «Це наша держава, це наша територія» та не було б ніякого сприяння сепаратизму зі сторони Церкви, то не було б і війни. А оскільки духовним центром переважної більшості

Продовження на с. 5

ХРОНІКА

Продовження. Початок на с. 2-4

парафій на Сході є Москва, то й захисту української ідеї там не відбувається.

Бажання більшої частини українців мати в країні єдину помісну Православну Церкву спонукало наших депутатів прийняти таке рішення.

Митрополит про благодать Духа

Завершуючи Літургію в кафедральному соборі Святої Трійці 19 травня, у день П'ятдесятниці, владика Михайл привітав усіх із престольним святом і розповів, що таке благодать Духа Святого.

Уперше Святий Дух згадується в Біблії при зустрічі Пресвятої Богородиці й архангела Гавриїла. З тієї короткої бесіди ми не тільки дізнаємося про майбутнє народження Ісуса Христа, а й про дію Третьої Іпостасі Триєдиного Бога. У день П'ятдесятниці Дух зійшов на апостолів і вони стали говорити іншими мовами, не вивчавши їх («тобто змінилася їхня природа і відкрилося знання мов»). Також вони стали безстрашними у проповіді Слова Божого, адже «Святий Дух змінює людину в її потребах».

Це свято Спасителя, Який, возносячись на Небеса, сказав: «Пошлю Духа, Який поставить вас на всяку правду». Тобто уздоровить тіло, просвітить розум і буде керувати нашими вчинками, які приведуть до Царства Небесного.

Благодать Святого Духа сходить на нас постійно, проте прийняти його можемо лише за умови віри і готовності прийняти, очистивши свою душу. Бог – милосердний, а тому посилає божественну благодать і на грішних, і на праведних, і саме цим підтримує життя. Тому владика Михайл побажав не тільки отримати благодать «по милосердю Божому, а й у його повноті».

Високопреосвященний привітав медиків із професійним святом

19 червня митрополит Луцький і Волинський після Божественної Літургії в кафедральному соборі Святої Трійці висловив подяку всім медичним працівникам області з нагоди їхнього свята, яке відзначається в третю неділю червня.

Під час Відправи у головному храмі нашого краю підносились додаткові молитви за їхнє здоров'я, успіх та благополуччя.

Разом із тим, капелани медичних установ нашої єпархії привітали колективи тих закладів, над якими несуть пастирську опіку.

Рудка-Козинська: уперше вшанували розстріляних у луцькій тюрмі

З нагоди 75-ліття трагедії рожищанський декан протоієрей Василь Шняк 20 червня очолив заупокійну літію в с. Рудка-Козинська перед пам'ятником борцям за волю України.

Присутні вшанували загиблих 23 червня 1941 року. Тоді жертвами НКВС стали від двох до чотирьох тисяч чоловік. Не всі з них належали до антирадянських політичних рухів, деякі й до релігійних, культурницьких та господарських. Зокрема, жителі Рудки-Козинської входили до «Просвіти». Окремим вдалося вижити, з них досі живе в селі одна така жінка.

Перед громадою виступив голова сільської ради Микола Яцюк, який підготував фото розстріляних односельчан (15 чоловік). Узав слово й головний редактор всеукраїнського тижневика «Вісник і Ко» Євген Хотимчук, виходець із цього села. Він укорте закликав усіх допомагати розбудовувати Українську Церкву та подякував за перше вшанування цих невинно убієнних.

Цій події передувала Божественна Літургія, яку служило духовенство благочиння в приміщенні Рудко-Козинської сільської ради, оскільки новостворена громада Київського Патріархату ще не має свого храму.

У Луцьку архієрей освятив наріжний камінь храму

Біля обласного онкологічного диспансеру (вул. Тимірязєва, 1) митрополит Луцький і Волинський Михайл 22 червня звершив чин освячення наріжного каменя

ПЕРЕДРУКИ

СВЯЩЕНИК ІЗ ПАРАГВАЮ ОТРИМАВ ПАРАФІЮ ПІД ЛУЦЬКОМ

В 11 років Ігор Веретка-Казмірчук пообіцяв перед іконою: «Якщо мама подолає рак – усе життя присвячу Богові»...

Коли йому виповнилося 18, він повернувся на землю предків, щоб стати священником. «Попри те, що жив на іншому континенті, завжди відчував себе українцем», – каже Ігор Веретка-Казмірчук. У Луцьку знайшов своє покликання і сім'ю: здобув духовний сан у Волинській православній богословській академії УПЦ Київського Патріархату, став священником у Свято-Троїцькому соборі, із дружиною Іриною виховує трирічного сина Лук'яна. Нещодавно отримав парафію у Верхівці Луцького району. Щонеділі відправляє Службу в невеличкій новозбудованій капличці та мріє відкрити в селі недільну й початкову школи.

«Хотів пізнати країну не з книжок і чужих уст»

Вечірню суботню службу 24-річний священник відправляє в Луцькому Свято-Троїцькому соборі, а зранку наступного дня рушає у Верхівку. Трохи більше місяця тому його призначили сюди на парафію. У нещодавно зведеній капличці диригує церковним хором його дружина Ірина. Жвава й приязна жінка гуртує довкола себе наймолодших прихожан: роздає дітям ролі для великоднього спектаклю.

Її майбутній чоловік, здобувши економічну освіту, рушив через океан, аби стати священником. Для цього, вважає, годі шукати іншого місця, ніж Україна. Є ще одна причина: коли Ігорю було 11 років, мама захворіла на рак. Тоді хлопчик пообіцяв перед іконою: якщо ненька одужає, він присвятить своє життя Богу. Страшний діагноз підтвердили у двох клініках, а за якийсь час спростували за кордоном. Ігор сприйняв це як знак.

– А де ліпше досліджувати Православну Церкву, як не в Україні? – каже отець. – Я хотів пізнати країну предків – її мову, культуру, релігію – не з книжок і чужих уст, а побачивши все на власні очі. У діаспорі хоч і збереглося чимало, але й втрачено не менше.

Під час Другої світової війни Ігореві прадіди й прабабці рушили за океан. «Один із моїх дідусів навіть народився на кораблі, бо ж дорога далека: по три, а то й чотири місяці доводилось добиратись». Осіли в парагвайському Фрамі – міграційному місті, на центральній площі якого майорять стяги 13 держав.

– Родичі по маминій лінії були з Почаєва, по татовій – із Івано-Франківська. Це дуже-дуже Україна, – каже молодий священник.

І наступні покоління його родини одружувалися лише з представниками своєї національності. Тому Ігор не без гордості зве себе «чистокровним українцем».

– У нас добре збереглася культура й звичай: ходять до церкви, танцюють народні танці, варять борщ із буряком, вареники, капуста, ви-пікають домашній хліб, смажать шкварки. Наш дід тримає ферму на 20 гектарах, має корів, у яких українські клички.

Утім, Ігор відчував, що це не вся Україна. Справжню її мав побачити на власні очі.

«На Волині всі були в шоці, коли я станцював гопака»

Земля предків зблизька й справді відрізнялася. Перше враження від України – було дуже холодно порівняно з м'якою південно-американською зимою: без снігу із плюсовою температурою.

На Волині Ігор вивчив мову, бо в Парагваї знав найелементарніше. Через шість місяців став думати українською. Його лексичний запас поповнився новими словами: наприклад... «п'янка».

– У Парагваї все через церкву робиться. На кожне свято люди обов'язково йдуть до храму, а вже опісля нього – застілля. В Україні – більше алкоголю, більше сигарет.

Ще Ігор гадав, що всі українці вміють танцювати гопак. На своєму весіллі він здивувався, коли виявився єдиним, кому це до снаги. Гості теж були вражені.

– На нашому невеличкому святі люди були в шоці, коли я з дружиною виконав гопака. Адже думав, що тут усі це роблять, як у нас. Зате в Україні молодь знає багато народних пісень – їхні ровесники з діаспори цим уже не похваляться.

Усе ж інше видалося знайомим, ні до чого більше не довелося звикати.

– Ця країна тече в моїй крові. У мене нема її паспорта, але важливіше – носити Батьківщину в серці, – ці слова парагвайський українець промовляє з особливим щемом.

Великі плани для малої Верхівки

Він змалку був активною людиною: 12 років ходив на народні танці, грав на скрипці, займався спортом. Після закінчення навчання півтора року правив службу в Аргентині, згодом повернувся до Луцька. Коли дід і баба святкували 50-ту річницю одруження, онук зробив їм особливий подарунок: влаштував на їхню честь святковий молебень. Багато можна встигнути, якщо є бажання, певен Ігор Веретка-Казмірчук. Нині він ставить перед собою нові цілі.

– Колиш у Верхівці була початкова школа, був клуб, нині розвалений. Хочу відновити статус, котрий село мало раніше, й зробити це не через політику, а через церкву, – ділиться задумами отець Ігор.

У його найближчих планах – організувати недільну школу для юних прихожан. У перспективі це міг би бути альтернативний навчальний заклад, де б учні ходили на танцювальні і спортивні гуртки, вивчали різні предмети. Звісно, все це не без згоди й участі громади.

– Люди гуртуються, хочуть спільно щось робити. Радіють, що капличку збудували. Потрохи село піднімається, потрібен час, – каже Ігор.

Своє завдання як священника вбачає у тому, щоб бути прикладом для громади, допомагати людям, дати їм слушну пораду при потребі.

– Чому я за це взявся? Молодий, маю багато енергії. Разом можемо щось змінювати задля спільного комфортного проживання, – говорить Ігор. – Для мене було дуже корисно пожити в двох країнах: чим більше мов, культур знаєш – тим більше добра можеш принести в світ.

Ярослава ТИМОШУК, газета «Волинь нова»
Світлина з архіву священника Ігоря Веретки-Казмірчука

новобудованого храму Ікони «Всещариця» та заклав капсулу в підмурівок.

Із владикою служили декан протоієрей Михайло Онищук, настоятель парафії священник Володимир Стеблина та інше духовенство.

По завершенні відправи керуючий єпархією вручив благословенні грамоти виконувачу обов'язки головного лікаря онкодиспансеру Людмилі Бубеновій, головному лікареві хоспісу Володимирові Бачинському та іншим.

Окрім того, настоятель парафії Святого Феодосія в Луцьку протоієрей Петро Стеблина від імені своєї громади подарував новоствореній православній спільноті образ преподобного Серафима Саровського з частинкою мощей.

У Горохові віддали честь померлому бійцеві

Декан протоієрей Андрій Сидор та інше місцеве духовенство 22 червня відслужили на головній площі міста, біля стели героїв «Небесної сотні» заупокійну літію по військовому Андрієві Ліщині.

Після молитви о. Андрій застеріг, аби пам'ять про загиблих на Майдані й Донбасі не вмирала в наших серцях, адже вони поклали своє життя за незалежність України. Рідні, знайомі та небайдужі краєни провели через місто тіло героя, яке повезли до рідного села Звиняче, де й поховали.

Андрій Ліщина був бійцем 53-ї ОМБр 43-го окремого мотопіхотного батальйону. Помер військовослужбовець у лікарні міста Покровськ (донедавна Красноармійськ) Донецької області, де перебував після поранення. Вдовою залишилася дружина, сиротами – двоє доньок.

У єпархії вшанували в'язнів, розстріляних НКВС

Священнослужителі й миряни взяли участь у богослужіннях та скорботних заходах із приводу чергової річниці знищення органами НКВС в'язнів на початку німецько-радянської війни.

У Луцьку хресну ходу від кафедрального собору Святої Трійці до місця загибелі (колишня луцька тюрма, де тепер Свято-Архангельський чоловічий монастир) та заупокійну літію 23 червня очолив митрополит Луцький і Волинський Михайл.

У слові архіпастир зазначив, що шануємо ми цих жертв через те, що вони потрапили в тюрми НКВС просто за те, що любили Україну, хотіли бути господарями на своїй землі. Також високопреосвященний порушив тему відзначення на державному рівні дня початку німецько-радянської війни 22 червня 1941 року. Він вважає, що не потрібно шанувати день агресії одного тоталітарного лідера проти іншого, бо Друга світова війна вже тривала на той час майже два роки і тисячі українців загинули в ній як від комуністичного, так і від нацистського загарбників. «Біда була як від одних, так і від других!». Наостанок він закликав пам'ятати про невинно полеглих, щоб, не забуваючи своє минуле, мати перспективи доброго майбутнього. Слід відкинути байдужість до всього українського.

Із владикою за упокій убієнних молились: єпископ Володимир-Волинський Матфей, канцлер єпархії протоієрей Микола Цап, декан кафедрального собору Святої Трійці протоієрей Микола Нецькар, намісник Замкового Свято-Архангельського монастиря ігумен Святополк (Канюка) з братією, інше духовенство, представники різних рівнів влади, громадськість.

Потому митрополит очолив ушанування цих жертв у с. Піддубці Луцького районного деканату перед пам'ятним знаком. Це відбувалося тут уперше за часи незалежності. Владика наголосив, що нешанування своїх героїв, нешанування реліквій свого народу є наче плювком в лице рідній матері. Архієрей закликав обирати собі достойних керівників, як світських, так і духовних.

А напередодні, 22 червня, подібні заходи відбулись у Володимирі-Волинському. Тут пройшла хресна хода від собору Різдва Христового до валів, де знаходилася радянська тюрма, в якій було розстріляно в'язнів.

Продовження на с. 8

Христос Вседержитель. XVIII ст. Походить з Успенської церкви с. Лишнівка Маневицького деканату.

Матеріали: дерево, левкас, темпера, гравіювання, золочення, сріблення.

Експонується в Музеї волинської ікони.

Образ Христа Вседержителя (Пантократора) займає центральне місце серед численних типів зображення Христа. Догматичне значення таких ікон полягає у визначенні Ісуса як Царя Небесного, Судді, Учителя. *Пантократор* складається з двох грецьких слів: *пан* – усе, *кратос* – суддя, сила, в перекладі означає *всевладний, всесильний, уседержитель*. Через єдинотність Першої і Другої Іпостасей Святої Трійці визначення *Пантократор* співвідноситься із образом Бога-Отця.

Іменування Христа Вседержителем вказує, по-перше, на його Божественну природу, по-друге, таке іменування пов'язано з людською природою Христа, Який Своєю смертю спокутував людські гріхи. Отже, титул Вседержителя стосується і Божественної, і людської сутностей Спасителя. Менш точним перекладом слова *Пантократор* є словосполучення *Властитель усього, Правитель світу*. Тобто Вседержитель предстает як Цар Небесний і майбутній Суддя світу. Слово Вседержитель має значення всемогутності, тобто здатності творити все, що є перевагою Бога.

Визначення *Вседержитель* часто зустрічається у Старому і Новому Заповітах. Наприклад: «Господи Вседержителю, Боже Ізраїля» (Вар. 3:1), «Царю всесильний, найвищий, Боже Вседержителю» (3 Мак. 6:2). «І буду вам Отцем, і ви будете Моїми синами і дочками» – говорить Господь Вседержитель» (2 Кор. 6:18). Двічі це ім'я згадується в Одкровенні Йоана Богослова: «Я є Альфа і Омега, початок і кінець, говорить Господь, Який є, і був, і гряде, Вседержитель» (Откр. 1:8), і «Свят, свят, свят Господь Бог Вседержитель, Який був, є і гряде» (Откр. 4:8).

Образ Пантократора сформувався ще на

початках християнського іконописання. Відрізняють кілька варіантів композиції – зображення у повен зріст, поясне і возсідаючий на престолі. Кожен із варіантів має свою інтерпретацію. Образ Христа Вседержителя використовується самостійно або в деісисних композиціях у іконостасах, стінних розписах. Цей образ часто займає основний простір центрального купола храму.

У колекції Музею волинської ікони образ Христа Вседержителя у повний зріст – єдиний. В іконі поєднано живопис (лик Ісуса Христа), гравіювання, сріблення і золочення (німб, одяг, тло). Золото і срібло водночас – це світло Божественної слави і сили. Композиція вирізняється строгою фронтальністю і статичністю, що надає постаті Ісуса особливої урочистості, царственності й величавості. Владар світу постає не грізним суддею, а надзвичайно добрим і відкритим помічником і порадиником. Монограми Ісуса виконано червоною фарбою. Лик Христа яскравий і просвітлений, погляд великих карих очей проникає у душу. Права рука у двоперсному благословляючому жесті, лівою рукою Він тримає т. зв. державу (сфера з хрестом) – символ влади земної і небесної. Вседержитель зображається у віці проповідництва, у традиційних одягах – золотому хітоні та срібному гіматії, які прикрашені дрібним рослинним орнаментом. Складки одягу моделюються глибокими довгими лініями. Босими ногами Він стоїть на хмарах, які символізують Царство Небесне. Тло реліквії гравіюване граційно вигнутими пагонами з листям, сріблене.

Ікона волинського майстра «Христос Вседержитель» є знаковою у народному малярстві Волині XVIII ст., свідчить про високий рівень духовної культури і творчого осмислення канонічних зображень Спасителя.

Світлана ВАСИЛЕВСКА,
провідний науковий співробітник
Музею волинської ікони

ВЛАДИКА МИХАІЛ УПЕРШЕ ОЧОЛИВ ПРОЩУ ДО ГРУЗІЇ

Паломницький центр «Україна» (керівник Лариса Савчук) 16–24 травня провів чергове богомілья до святинь Грузії, у якому в перший раз взяв участь митрополит Михаїл.

Спочатку прочани відвідали святі місця Кутаїсі: Гелатський чоловічий монастир, у якому розміщувалась академія, та кафедральний собор Баграті. Також паломники побували в монастирі Моцамета, чи, як його ще називають, монастирі Святих Давида і Константина, де можна побачити ковчег із мощами цих благочестивих князів.

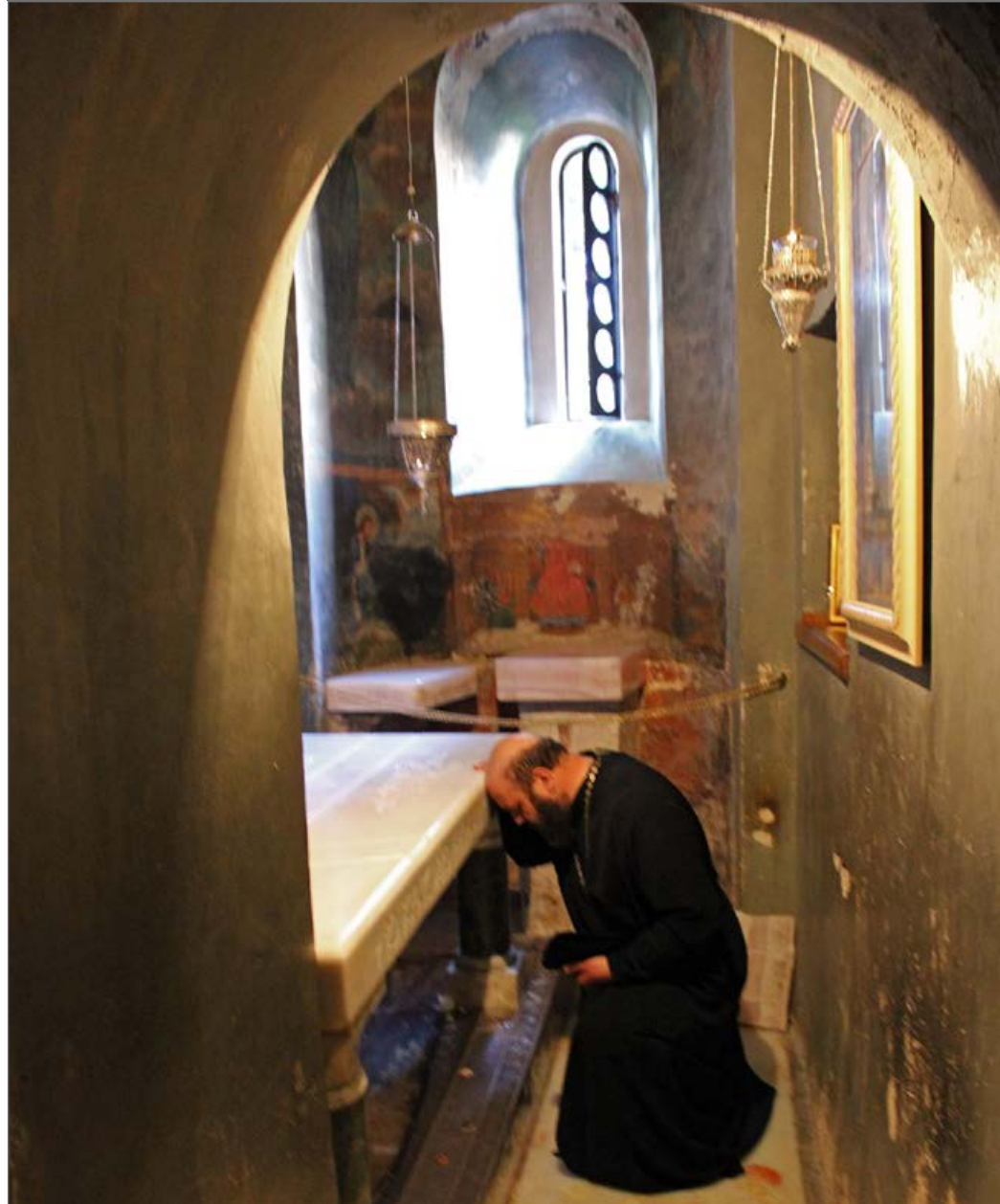
Наступного дня богомольці відправилися до Тбілісі, де відвідали монастир IX ст. Убіса, печерно-монастирський комплекс Вардзія.

Пізніше паломники побували на екскурсії Ананурі – Степанцмінда (Казбегі). Дорогою вони заїхали до фортеці Ананурі, на території котрої збереглася невелика церква, яку місцеві жителі називають Мкурналі (тобто «лікарня»). У Казбегі були в Божому домі на честь Пресвятої Трійці Гергеті.

На п'ятий день поїздки мандрівники відвідали такі святині грузинського народу: храм Христа (Джварі); собор Светіцховелі, у якому замуровано плащ пророка Іллі, а також збереглася частинка мощей апостола Андрія Первозваного; храм Самтавро, де поховані перші християнські царі Грузії та знаходяться мощі св. Абибоса Некресського; монастир Шіо Мгвime. Також оглянули Дидубійську церкву Божої Матері, Сіонський собор, Анчісхаті – найстарішу церкву Тбілісі, храм Метехі та інші святі місця грузинської столиці.

Під кінець паломники завітали до ряду монастирів: Алаверді, Некресі, Бодбійського та інших.

Ольга ВЕРЕМЧУК. Світлини з архіву паломницького центру епархії «Україна»

СВЯТИНІ ВОЛИНІ

Устилуг: освячено розписи храму Вознесіння Господнього

Митрополит Луцький і Волинський Михайл 12 червня звершив чин освячення внутрішньо-купольних розписів Свято-Вознесенської церкви в Устилузі Володимирського районного деканату. У відправі взяли участь декан протоієрей Євген Шевчук, любомльський декан протоієрей Віктор Возняк, настоятель парафії протоієрей Юрій Здебський, який за богослужінням одержав чергову священничу нагороду (право носіння палиці), та інше духовенство.

У проповіді владика зазначив: якщо людина живе з Богом, то вона отримає від Нього благодатні дари та врятується. Виконуючи заповідь Господню, апостоли, ідучи по всьому світу, навчали: «Хто увірує – той спасеться».

На завершення торжества митрополит Михайл вручив кілька церковних нагород благодійникам.

Світлина 1 – інформаційної служби єпархії

До Луцька привезено ікону з мощами святого Іова

15 червня до тимчасової церкви Преподобного Іова Почаївського (б-р Дружби народів, 16, перехрестя з вул. Грабовського) привезли храмовий образ із вмонтованою капсулою з частинками мощей святого. Ікону виготовлено за кошти жертводавців, вона двостороння: з іншого боку зображено мучениць Віру, Надію, Любов та їхню

матір Софію. Про це повідомив Віталій Конський у «Фейсбуці».

Вшанувати реліквію та помолитися перед нею можна під час відправ, що проходять у Божому домі: щосередини і щосуботи о 18 год, а в неділю і святкові дні – о 8 год.

Світлина 2 – з архіву Віталія Конського

У Любитові на Ковельщині засновано храм

Митрополит Михайл 25 червня здійснив чин заснування церкви Покрови Пресвятої Богородиці в с. Любитів Ковельського районного деканату. Разом із владикою служили міський декан протоієрей Анатолій Александрук та районний – протоієрей Іван Бонис, інше місцеве духовенство.

Після відправи архієрей нагадав, що місце, на якому сьогодні поставлено хрест (колишній парк у центрі села), мало інше призначення. Та сьогодні ми радіємо, що тут «возсіяла невидима, а в скорому часі – й видима благодать Божя». Тут люди зможуть «просити в Бога благословіння на всі свої земні справи і на спасіння своєї душі».

Під час свята виступили хор і діти недільної школи громади Великомученика Юрія Переможця з с. Дубове (Дубова). Привітали парафіян і представники влади, зокрема голова РДА Віктор Козак,

голова райради Андрій Броїло та сільський голова Віктор Павлов.

Світлина 3 – інформаційної служби єпархії

На Горохівщині освятили храм

Чин освячення та Божественну Літургію в ново-збудованій церкві Святого Духа у Берестечку 26 червня очолив митрополит Михайл. Із владикою служило духовенство Волинської єпархії (зокрема, декан протоієрей Андрій Сидор та настоятель цієї парафії священник Володимир Курчин), Львівської та Рівненської.

Після Богослужіння архієрей зауважив, що освячення храму є важливою подією, яка демонструє перемогу нашої православної віри на нашій землі милосердний Господь сьогодні робить нас учасниками відкриття нових храмів. Це «свідчить про любов людей до Бога, до своєї землі, до землі своїх батьків». Господь веде нас до кращого життя. «Потрібно лише розкрити серце, щоб благодать Святого Духа змінила природу нашого єства».

30 вересня 2013 р. з благословіння митрополита Михайла о. Андрій Сидор відправив тут чин заснування та поставлення хреста. 10 червня 2014 р. відбулось урочисте закладення капсули у фундамент майбутнього храму. Тоді відправу також очолив цей душпастир.

Світлина 5, 6 – інформаційної служби єпархії

У Бахові на Ковельщині освячено іконостас

Декан і настоятель парафії Різдва Йоана Предтечі в с. Бахів протоієрей Іван Бонис із благословіння митрополита Луцького і Волинського Михайла очолив чин освяти нового іконостаса у храмі. Про це повідомив сайт Ковельського районного деканату Cerkva-kovel.com.ua.

Божественна Літургія, освячення та хресний хід відбулися 7 липня, в день престольного празника цієї громади. Із благочинним служило місцеве духовенство.

Світлина 7 – із сайту Cerkva-kovel.com.ua

На Володимирщині спорудять храм

Декан протоієрей Євген Шевчук із благословіння митрополита Михайла 10 липня очолив чин заснування церкви Святителя Миколая Чудотворця та поставлення хреста в с. Тростянка. Про це повідомляє сайт Vv-dekanat.com.ua.

Із благочинним служили настоятель цієї громади протоієрей Юрій Здебський та настоятель парафії Трьох святих с. Діхтів священник Юрій Кривіцький.

Після відправи о. Євген звернувся до присутніх, зазначивши: нині відбудовуємо те, що було зруйновано попередньою владою, і цим відновлюємо історичну справедливість.

Світлина 4 – із сайту Vv-dekanat.com.ua

ХРОНІКА

Продовження. Початок на с. 2–5

Богослужіння тут очолив помічник міського декана протоієрей Ігор Бігун. З ним служило місцеве духовенство. Перед тим літію правили на центральній площі міста, згадавши й загиблих в АТО.

Священик привітав шпиталь із 75-річчям

Настоятель парафії Великомученика і цілителя Пантелеймона у Волинській обласній лікарні протоієрей Назар Бабій 24 червня відвідав урочистість із нагоди заснування Луцького гарнізонного військового госпіталю.

Душпастир привітав головного лікаря Олександра Хоменка та весь колектив від імені митрополита Михаїла та подякував за любов, шану і повагу до військових, які боронять нашу Вітчизну. Також о. Назар зазначив, що лікуючи тіло, медичні працівники любов'ю і турботою зцілюють і душу. Капелан побажав тепло сонця над ненькою Україною, миру та спокою.

У Старій Лішні відкрили пам'ятні знаки

Настоятель парафії Святителі Миколая Чудотворця в цьому селі Іваничівського деканату священик Андрій Бойко 24 червня освятив дві меморіальні дошки полеглим бійцям АТО – Анатолію Артеменкові та Ігореві Пугачу.

Після молитви о. Андрій наголосив, що хлопці віддали своє життя за мирне небо над нами, за те, щоб ми проживали у вільній країні. Так вони стали прикладом для наслідування молодому поколінню.

Таблички встановлено на фасаді школі, в якій навчалися військовики. Участь у заході взяли також директор школи Ольга Дика, голова райради Андрій Бадзюк, інші представники влади і громадськості, рідні та близькі полеглих.

Анатолій Артеменко був сапером-добровольцем. Загинув 29 жовтня 2015 р. під час пожежі, яка сталася внаслідок вибуху боєприпасів на складі ЗСУ в м. Сватове Луганської області. Ігор Пугач був військовослужбовцем 51-ї окремої механізованої бригади. Загинув під Іловайськом на Донеччині (спершу був похований як невідомий). В обох залишилися неповнолітні діти.

Вікарій єпархії привітав католиків

Єпископ Володимир-Волинський Матфей на запрошення єпископа Римсько-Католицької Церкви Віталія Скомаровського та з благословіння митрополита Луцького і Волинського Михаїла відвідав 25 червня кафедральний собор Апостолів Петра й Павла з нагоди 25-ї річниці повернення його католицькій громаді.

По завершенні святкової Меси владика Матфей поздоровив її учасників із цією датою.

Глава держави нагородив нашого митрополита

28 червня, в День Конституції України, Президент Петро Порошенко за особистий внесок у державне будівництво, культурно-освітній розвиток країни тощо відзначив ряд діячів. Зокрема, в Указі сказано: «Нагородити орденом «За заслуги» II ступеня Зінкевича Тимофія Семеновича (Михаїла) – керуючого Волинською єпархією Української Православної Церкви Київського Патріархату».

Духовенство Володимирщини благословило прийом зерна

Священнослужителі міського деканату відправили подячний та благальний молебні на Володимир-Волинському комбінаті хлібопродуктів з нагоди відкриття сезону прийому збіжжя. 29 червня відправу очолив помічник декана протоієрей Ігор Бігун. З ним співслужив протоієрей Микола Гінайло.

Після молитви о. Ігор зауважив: «Можна без багатьох речей обійтися на світі, але без хліба обійтися не можна. Тому важливо сьогодні отримати від Бога благословення,

БЛАГОДІЙНІСТЬ

У Луцьку відправили Літургію для незрячих

17 червня в кафедральному соборі Святої Трійці відбулася Служба Божа для людей із глибокими вадами зору. Під час Відправи віце-канцлер і старший капелан єпархії протоієрей Олександр Безкоровайний тихо коментував її хід – дії священика, значення піснеспівів тощо.

Перед цим Луцька міжрайонна первинна організація Українського товариства сліпих (УТОС)

звернулася до митрополита Михаїла з проханням відправити Літургію з поясненнями для їх членів. Адже, як зазначено в листі, «більшість дорослих незрячих пройшли у свій час через атеїстичне минуле, і достеменно не знають прийнятих правил поведінки у святому храмі». Тож владика радо задовільнив це звернення.

Світлина інформаційної служби єпархії

Ковельські парафії провели благодійну акцію

12 липня в Любінці відбувся добродійний ярмарок, до організації якого долучилися вчителі та вихованці недільних шкіл Свято-Пантелеймонівської громади цього селища та Свято-Юрківської села Дубове (Дубова) районного деканату.

Кошти збирали на лікування тяжкохворого хлопчика Матвія. Окрім ярмарку, діти підготували концертну програму.

Також настоятель парафії Великомученика і цілителя Пантелеймона смт Любинець священик Матвій Олійник передав бабусі хворого кошти, зібрані церковною громадою.

Як повідомив інформаційній службі єпархії

о. Матвій, продавали ляльки-мотанки, кондитерські вироби, різні сувеніри, виготовлені вихователями та дітьми недільних шкіл і дитячого садка, іншими небайдужими, які долучилися до дійства.

Зараз хлопчик із мамою перебувають в онкогематологічному відділенні обласної дитячої лікарні.

Бажаючим допомогти: номер картки Приватбанку – 5168 7420 1960 9647, Денисюк Людмила Володимирівна, тел. (050) 755–59–25.

Ольга ВЕРЕМЧУК
Світлина з архіву священика
Матвія Олійника

ВАРТО ЗНАТИ

Очільник братства відреагував на грубість із УПЦ (МП)

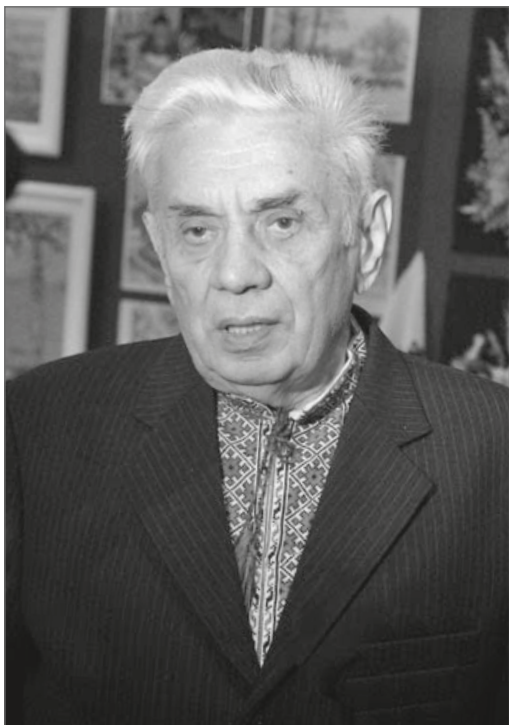
Голова Луцького Хрестовоздвиженського братства Андрій Бондарчук відповів на відкритий лист дружини загиблого героя Віктора Чопка Віри Чопко та його матері, надрукований 9 червня у газеті «Волинь нова». Вони обурилися словами старости храму Московського Патріархату, що їхнього рідного «не так» поховали: похорон звершили священики Київського Патріархату.

У статті в тій же газеті Андрій Бондарчук зазначив, що треба відчувати грань між добром і злом, між правдою і лицемірством. А «правда» РПЦ і її філії в Україні полягає в «канонічності», яка була надана їй випадком.

141 рік після проголошення своєї автокефалії Православна Церква Московії (так тоді називалась теперішня Росія) була невизнаною, «неканонічною», в той час як Київська митрополія – частиною Вселенського Константинопольського Патріархату. Проте коли Патріарх Єремія II приїхав до Москви просити допомоги у визволенні Константинополя від мусульман, його тут утримували доти, доки не надав «канонічності» РПЦ. (За це його, до речі, по приїзді зняли з посади). Відтоді Москва почала поглинати Київську митрополію і фактично домоглася її знищення.

Російська Православна Церква настільки часто залучена в політичні баталії, що сьогодні Патріарх Кирил швидше є фігурою політичною, аніж духовною. Так само, як і митрополит Онуфрій, очільник філії московської Церкви в Україні.

Деякі священики УПЦ (МП) читають молитви українською та моляться за мир. Але поняття миру в нас усе-таки різні. Адже у розумінні декого з МП мир настане тоді, коли територія України

разом із Церквою підпорядкується Москві. А ми боремося проти цього, розуміючи мир через нашу перемогу.

Тому, схиливши голову перед героями, повинні усвідомити, що в цей час нам потрібна єдність українського суспільства й Українського Православ'я.

Повністю допис А. Бондарчука можна прочитати на сайті єпархії pravoslavniavolyni.org.ua, у розділі «Статті».

Ольга ВЕРЕМЧУК. Світлина з сайта 4.bp.blogspot.com

щоб Господь дозволив нам своєю працею здобути добрий результат. І своєю працею прославити Його».

Опісля священики окропили освяченою водою працівників, склади та лабораторії комбінату. До освячення приміщень долучився міський декан протоієрей Юрій Пилипець.

Участь у молитовному заході також взяли представники влади та громадськості.

Правлячий архієрей очолив празник у Струмівці

З нагоди престольного свята і 15-річчя заснування парафії митрополит Михаїл 3 липня очолив Божественну Літургію у храмі Всіх святих землі української в цьому селі Луцького районного деканату. З ним, зокрема, служили канцлер єпархії протоієрей Микола Цап, декан протоієрей Володимир Присяжнюк, настоятель парафії протоієрей Михайло Янкевич.

У проповіді владика зауважив: спостерігаючи за сучасним життям, може виникнути думка, що сьогодні немає святих. Але це не так. Ми пізнаємо все в порівнянні. Й лише після смерті людини можемо сказати, що вона жила по-святотому, праведно. Тому, дбаючи про своє земне життя, постійно поспішаючи, належить піклуватися і про духовне. «Шість днів треба бігти, а на сьомий зорієнтуватися, чи туди біжиш». Часто ми ставимо собі за приклад тих, про кого після смерті згадують, що вони благочестиво провели життя. А проходить час і про них кажуть: «Напевно, їх причислять до лику святих» – не просто для того, аби згадувати, а щоб наслідувати, щоб пам'ятати не тільки зараз, а з року в рік.

По завершенні Служби вручено церковні нагороди. Чергову відзнаку отримав о. Михайло, а також меценати і регент хору.

Священик опікувався пластунами в таборі

Юні скаути на чолі з виховниками під час таборування в парковій зоні меморіального музею Лесі Українки с. Колодяжне Ковельського районного деканату 3 липня стали учасниками Божественної Літургії у місцевому храмі Святителі Миколая Чудотворця. Відправу очолив настоятель парафії протоієрей Іван Оринчак. Діти сповідалися та прийняли причастя.

Також о. Іван, який повідомив інформаційній службі єпархії про цю подію, зазначив, що всі заходи таборування проводилися з його благословіння і з молитвою.

Привітали дітяча культури

Віце-канцлер та старший капелан єпархії протоієрей Олександр Безкоровайний із благословіння митрополита Луцького і Волинського Михаїла 4 липня вручив єпархіальну відзнаку директорів обласного науково-методичного центру культури Волині Любові Рожновій з нагоди ювілейного дня народження.

Поздоровивши, о. Олександр наголосив, що це – доказ її натхненної праці та відданості своїй справі. Завдяки ентузіазму ювілярки створюються нові культурні проекти, зокрема фестивалі.

ВРЦ закликала поляків та українців до примирення

З нагоди 73-ї річниці Волинської трагедії Волинська рада Церков 5 липня звернулася до Сейму Республіки Польща, Верховної Ради України, Інститутів національної пам'яті Польщі та України із проханням пошуку шляхів взаємного прощення та примирення.

Представники волинських конфесій закликали із повагою та відповідальністю ставитись «до вивчення, висвітлення й оцінювання спільного минулого, не шукати ворогів і взаємозвинувачень», аби «прийдешні покоління зростали у християнській любові і брали приклад з тих своїх предків, які життя рятували, а не нищили».

Повний текст звернення можна переглянути на єпархіальному сайті pravoslavniavolyni.org.ua, у розділі «Документи».

Продовження на с. 9

ХРОНІКА

Продовження. Початок на с. 2–5, 8

Діти з Володимира відвідали івано-франківські святині

Вихованці недільної школи собору Різдва Христового м. Володимира-Волинського 6–7 липня відвідали Івано-Франківську єпархію.

На запрошення настоятеля громади Великомученика Юрія Переможця с. Старі Богородчани Богородчанського деканату протоієрея Анатолія Холівчука вони побували в їхньому храмі, де взяли участь у подячному молебні. Також паломники помолилися на патріаршій службі в Манявському скиту.

Окрім того, діти відвідали культурно-історичні місця Франківщини: м. Галич, де піднялися до залишків замку князя Данила, та обласний центр, де ознайомилися з культурою Прикарпаття.

Владика Михайл: Найцінніше у житті – час. Не гаймо його!

Наш митрополит 7 липня очолив храмове свято луцької громади Різдва Йоана Предтечі (р-н Гуща, вул. Гордіюк, 1ж). З ним співслужили декан протоієрей Михайло Онищук, настоятель парафії протоієрей Володимир Труш, священники луцьких міського й районного, Ківерецького деканатів; молилася з усіма намісниця Володимирського монастиря Різдва Христового ігумення Марія (Ігнатенко).

У проповіді владика наголосив, зокрема, на важливості часу в людському скоромному житті. Час треба віддавати тільки на добрі вчинки, на підбадьорення ближнього у скруті, на поділяння його радісних хвилин. Боголюбці мають віддавати час на спілкування з Богом, тобто на молитву. Іван Хреститель жив переважно в пустелі й там віддавав час богоспілкуванню, а виходячи до людей, закликав їх до покаяння й хрестив у воді, готуючи до хрещення Духом Святим, і так віддавав свій час ближнім. Кожен із нас виконує різні місії в житті, як нам здається – «більші» й «менші», проте такі, які нам під силу. Але сповняючи свою місію щиро, маємо набувати досконалості й обожнюватися. А дивлячись на того, хто робить свою справу старанніше за нас, брати з нього приклад, і дивлячись на святого – надихатись його життям. Іван же Предтеча так сповнив свою місію, що відзначаємо не тільки день його смерті, як звичайно за церковним календарем, а й день його народження (різдво), прохаючи: «Іване Хрестителю, моли Бога за нас!»

Також було вручено церковні нагороди меценатам – Володимирові та Юрію Приходькам.

Митрополит освятив пам'ятний знак бійцю

Високопреосвященний Михайл, митрополит Луцький і Волинський, 7 липня освятив меморіальну дошку капітанові СБУ Віктору Мандзикові, яку встановлено на стіні Управління СБУ у Волинській області.

Віктор Мандзик трагічно загинув 21 березня 2015 р. під час виконання службового обов'язку в зоні АТО – у м. Волноваха Донецької області.

Освячення хреста у Ковелі

Декан протоієрей Анатолій Александрук 7 липня очолив чин освяти нового поклонного хреста біля храму Різдва Йоана Хрестителя. Із благочинним служили настоятель парафії священник Станіслав Беспалов, інше духовенство міського та районного деканатів.

Із нагоди престольного свята тут відправлено святкову Божественну Літургію, після якої відбувся хресний хід і освячення хресного знамення.

У душпастирському слові о. Анатолій зазначив, що це важлива подія в житті громади, яка стане поштовхом до завершення всіх будівельних робіт.

У соборі молилися з нагоди ювілею ЛНТУ

Із приводу 50-ї річниці Луцького національного технічного університету 10 липня відбувся подячний молебен у кафедральному соборі Святої Трійці. Богослужіння

— АМВОН —

ДЯКУЙМО ТВОРЦЕВІ

Із проповіді митрополита Луцького і Волинського Михайла, виголошеної 3 серпня 2014 р. в кафедральному соборі Святої Трійці

Ми дякуємо Богові постійно, і потрібно постійно дякувати за кожний прожитий день. Тому що коли все добре, ми вважаємо, що так повинно бути, і забуваємо дякувати. А коли погано, тоді всі звертаються за допомогою – чи до людей, які поряд, чи до якихось інстанцій, які ці питання вирішують, а потім, вкінці, біжать до Бога просити: коли вже нема куди,

завжди з нами і все, що для нас послане – нам на приємність і на користь. Бо ми ж Бога як називаємо? Чоловіколюбчець. Так називаємо? Ну не вже Чоловіколюбчець може зробити щось прикре людині? Не може Він цього зробити, бо це не в Його природі, не в Його сутності. Тому все звершується по милості Божій і за промислом Божим. Як говорить євангеліст, і волосина без

то біжать до Бога. Так ось правильніше частіше дякувати, тоді менше прийдеться просити.

Притча про десять прокажених, які очистилися, говорить, що лише один прийшов і подякував Ісусові за зцілення. Подякував за те, що добре сталося в його житті. Наскільки ця євангельська притча повинна бути прийнята нами самими! Бо ми не завжди так діємо, не завжди дякуємо – ні Богові, ні людям, які поряд. Ми вважаємо, що так належить, так повинно бути: цей так і мав зробити, ці так і мали вчинити. Тобто нам всі повинні. А от ми нікому не повинні. Це неправильно. Ніхто нам нічого не повинен: ні Бог, Якого ми завжди звинувачуємо у всіх наших бідах, ні ближній, на якого ми перекладаємо всю відповідальність.

Ось так і сьогодні інколи чуємо або інколи говоримо. Гаряче на вулиці й кажемо в думці своїй: «Швидше було б холодно чи прохолодно». Та літо ж! Так чому літом має бути холодно? Літо має бути тепле і жарке, холодно буде зимою. Але ж ропщем? Ропщем, бо нам гаряче. Ропщем зимою, бо холодно, осінню, бо мокро, весною ще якісь там проблеми... Тобто ми не вміємо бути вдячними. Тому, що в природі нема поганой погоди. Все нам дарує Бог, все нам дарує для користі нашої, для нашого життя, для землі та навіть для того, щоб ми порівняли й побачили красу в різні пори року.

Ропще тільки грішник, бо він не уповає на промисел Божий і на милість Божу, дивиться тільки на себе, на своє «я» (его), яке все щось не влаштовує. Тому і дякувати йому важко, бо здається – нема за що дякувати. Він ропще, а в старості стає бурчливим, нецікавим і занудним. Так ось, щоб таким на старість не бути, щоб ваші діти і внуки вас не ізолювали в окремі кімнати як домашню зануду, то треба з молодості вчитися дякувати Всевишньому за все, що вам Він посилає. Слава Богові за радість і скорботу! Бо не було б скорботи – не цінили б радості, а не було б радості – не підбадьорилися б для життя. Тому ропшуть тільки грішники, а люди віруючі за все дякують Богу, за все, що для них посилається: і за теплу погоду, і за холодну погоду... Але ми надіємося, що Господь

волі Божої не покидає наше тіло. Якщо так, то не вже ви думаєте, що все інше трапляється без волі Божої?

Ось це роптання можна згадати, опираючись на біблійну історію, як євреї виходили з Єгипту і весь час за все роптали: то води мало, то їжі мало, то того мало, то іншого мало. І до чого це призвело? Призвело це до того, що зліпили собі золотого тельця. Бачачи, що Бога-Промислителя їх кормить, веде, показує чудеса, показує Свою любов до них, вони по гордості своїй все роптали на Нього. Все старалися не покоритися Йому. І який присуд був Божий? «Ніхто не ввійде в землю обітовану». Тому, що вони стали рабами гріха, вони своє «я» не приборкали, вони весь час на себе поклали надію, не на Бога, якими Він опікується.

Так ось сьогодні за все, що ми бачимо, за все те, що відбувається, належить подякувати Богові. І Йому дякуємо за все: за погоду, за справу, за життя, – за все, що відбувається в нашому житті. Треба завжди дякувати Богові. Більше будете дякувати, менше випадете просити! Будете менше дякувати – залишиться місце тільки просити і плакати. Тому треба бути тим, ким ти себе назвав. А ми себе називаємо православними християнами, які прославляють Бога, які дякують Йому. Прославлення і є подяка. Якщо ти православний – слав Бога, возвеличуй Його, а не плач і ропщи. Такого немає в богослів'ї заклику – роптати і плакати. Плакати – є, та про гріхи свої, а роптати й плакати – нема...

Тому ми будемо Господу постійно дякувати, і воскресний день – це день подяки за прожитий тиждень, за справи, які ти зробив, і просити благословення на наступний тиждень. Пройшов день – подякував Богу за прожитий день. А читаєш ж ранкові молитви, там є: «Дякую, що все посилаєш мені протягом дня».

Тому я закликаю на всіх вас Господне благословення і бажаю, щоб у душі вашій, у розумі вашому було більше бажань дякувати Богові та менше випадало щось просити. А Бог щоб давав усе, що корисне вам для спасіння.

очолив митрополит Луцький і Волинський Михайл. Із ним служили декан протоієрей Микола Нецькар, віце-канцлер та старший капелан єпархії протоієрей Олександр Безкорований, інше духовенство.

У молитві взяли участь, зокрема, ректор Петро Савчук, представники професорсько-викладацького складу.

Того ж дня владика побував у вузі-ювілярі та від імені Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета нагородив ректора, якому виповнилося 45 років, орденом Святого Миколая Чудотворця.

Високопреосвященний: примножуйте таланти, які вам дав Бог

Ушановуючи апостолів Петра і Павла, ми називаємо їх святыми первоверховними. Проте це не є означення влади чи «сидіння вище всіх». Так зазначив 12 липня у проповіді митрополит Луцький і Волинський Михайл на завершенні Літургії в домовому храмі Великомучениці Катерини жіночого монастиря Святителя Василя Великого.

Назви великий чи первоверховний означають, як людина прожила життя. Часто ми чуємо вислів «святий людина», котрий означає, що божественна благодать, яку вона збирала, її обожила і надихнула до ревного подальшого служіння. І саме це служіння визначається нашими словами «святий», «рівноапостольний», «первоверховний», «преподобний» та інші.

Апостол Павло казав: «Хто єпископства бажає, той доброї справи бажає». Згадуючи слова Ісуса Христа «Я не прийшов у цей світ для того, щоб служили Мені, а щоб Самому служити», можна перефразувати цей вислів так: якщо ти маєш сили, щоб зайняти якусь вищу посаду, аби служити людям і Богові, то ти доброї справи бажаєш. Отже, Господь дає змогу, аби ти збільшив Його благодать та зробив більше.

На завершення проповіді владика Михайл побажав примножувати ті таланти, які нам дав Бог, та бути такими глибоковірними, як апостол Петро, а в трудах такими невтомними, як апостол Павло.

Митрополит про Всеправославний Собор та нашу єпархію

12 липня, на свято апостолів Петра і Павла, вийшло інтерв'ю митрополита Луцького і Волинського Михайла інтернет-виданню «Волинська правда» (pravda.lutsk.ua).

Владика розповів про значення Всеправославного Собору та життя єпархії. Високопреосвященний зауважив, що найважливішим є сам факт такого зібрання і рішення про регулярне його проведення. Українське питання не входило до порядку денного. Проте дуже позитивним фактором є те, що Верховна Рада звернулася до Вселенського Патріарха з проханням про надання автокефалії Українській Православній Церкві. Це може послужити суттєвим аргументом для швидкого вирішення українського питання.

Недавно Волинь відвідав Патріарх Київський та всієї Руси-України Філарет, який очолив престольне свято луцького кафедрального собору. Керуючий єпархією підкреслив: «ми черпаємо під час візиту Патріарха максимум духовної радості й натхнення». Також владика розповів про чернецтво на Волині. Монахи завжди були ревними подвижниками нашої Церкви, духовними просвітителями. Митрополит зазначив, що чимало священників перебувають на Сході як військові капелани. Їхня діяльність не обмежується духовною опікою армійців, це і волонтерська допомога, в тому числі місцевому населенню.

На кінець розмови владика Михайл побажав журналістам бачити більше позитивних моментів та творчого натхнення.

Повний текст інтерв'ю можна прочитати на сайті pravoslavniavolyni.org.ua, у розділі «Статті».

У Камені відзначили свято ікони і ювілей декана

У храмі Святителя Миколая Чудотворця м. Камінь-Каширський 13 липня відправлено урочисту Літургію на честь святого Волинського образу Божої Матері та з нагоди 40-річчя декана і настоятеля цієї парафії

Закінчення на с. 10

ХРОНІКА

Закінчення. Початок на с. 2–5, 8, 9

протоієрея Володимира Мицька. Службу очолив єпископ Володимир-Волинський Матфей.

У Богослужінні взяли участь благочинні: ковельський міський – протоієрей Анатолій Александрук, любешівський – протоієрей Юрій Устимчук, ратнівський – протоієрей Роман Бодак та місцеве духовенство.

З благословіння митрополита Луцького і Волинського Михайла вікарій єпархії вручив ювілярів єпархіальну відзнаку. У проповіді владика Матфей зазначив, що ми повинні частіше вшановувати Волинську ікону Богоматері, адже то реліквія нашого краю.

До торжества, зокрема, долучилися голови РДА Валерій Дунайчук, райради – Віктор Сус, міськради – Василь Бондар, інші представники влади та громадськості.

Православний табір «Промінчик» провели вдало

[13 липня] Ченці та викладачі недільної школи Жидичинського Свято-Миколаївського чоловічого монастиря влаштували літній відпочинок для її вихованців на озері Пісочне Старовижівського району. Про це повідомив сайт обителі *Chernectvo.org*.

Близько 40 школярів були учасниками табору. Ранок розпочинався з молитви, проходили читання біблійних історій. Діти були заохочені до різноманітних естафет, турнірів, змагань тощо.

Архієрей відкрив єпархіальний молодіжний табір

Поблизу селища Кольки Маневицького району митрополит Луцький і Волинський Михайл 14 липня, очоливши молебень на початок усякого доброго діла, відкрив православний молодіжний табір.

Його організувало Управління єпархії, зокрема інспектор з питань місії діяльності протоієрей Юрій Близнюк. Разом із високопреосвященим служили він, місцевий декан протоієрей Андрій Закидальський та інше духовенство Маневицького, Ківерецького, луцьких міського і районного деканатів.

У слові владика зауважив, що діти, які перебувають у таборі, досить самостійні, незалежні та майже дорослі. Вони, «залишивши свої домівки, хочуть пізнати цей світ, пізнати Бога». Архієрей побажав їм нових друзів, набратися сил, здоров'я і щоб милосердний Господь допомагав духовно рости та відчувати велику радість життя.

В урочищі Білі Береги, де розташовувалось наметове містечко, молодь творила християнську спільноту, спілкувалася з новими друзями і, звичайно, активно відпочивала. У програмі були богослужіння, бесіди зі священниками, екскурсії, спортивні та інтелектуальні ігри, пісні під гітару біля вогнища тощо.

Цього року до табору, що проводився всьоме, прибуло близько 130 учасників. Завершило таборування 22 липня.

Декан Луцька – про поганство в житті християнина

Українців часом називають «християнськими язичниками» або «язичницькими християнами». Чому та як саме дохристиянські вірування Русі впливають на нас і сьогодні, розповів у черговій передачі «Що каже священник» протоієрей Михайло Онищук, міський благочинний, настоятель парафії Холмської ікони Божої Матері в Луцьку.

Як зазначив о. Михайло, ми живемо після розвалу Радянського Союзу, в якому існувала «заборона Бога». Тому ще й тепер будь-яку релігійну інформацію дехто сприймає, мов істинну, некритично й неусвідомлено. Тож багато людей підтримують те, що насправді не стосується Христової віри.

Прийшовши на нашу землю, Християнство принесло витончену культуру. За часів проповідування апостолів казали, що це віра для вбогих та покинутих. До нашої ж країни вона вже прийшла через освічених, через князів. І саме прихід через учених, мудрих та достойних людей приніс новий, правдивий шлях розвитку. Християнство ширилось на Русі різними шляхами,

ТОЧКА ЗОРУ

ЯК ВИРАЗИТИ ПОЧУТТЯ ДО БОГА «П'ЯТЬМА МОВАМИ ЛЮБОВІ»?

Американський консультант із питань шлюбу Гері Чепмен у книзі «П'ять мов любові. Як виразити любов вашому супутнику» виокремлює такі «мови»:

1. Слова заохочення: похвала, підбадьорення, добрі слова, прохання.
2. Час перебування разом, бесіди, спільні заняття.
3. Подарунки.
4. Допомога.
5. Дотики.

Автор стверджує, що всередині кожної людини, дорослої чи дитини, є невидимий «сосуд любові», який повинен бути повним. А наповнити його можна, розмовляючи мовою любові тієї людини. Комусь для цього потрібно сказати слова заохочення, із кимось – провести час, одним – зробити подарунок, іншим – допомогти у справі, ще іншим – узяти за руки, обійняти, поцілувати...

Однак усе це стосується взаємин людей. А як нам виразити свої почуття до нашого Творця, Який «полюбив нас і послав Сина Свого на очищення від гріхів наших» (1 Ін. 4:10)? Спробуймо дати відповідь на це запитання, опираючись на визначені Гері Чепменом «мови любові».

Отже, перша із них – слова заохочення. Що і як можна сказати Господу? Мабуть, найкраще для цього звернутися до Нього в молитві. У ній Творця можна прославити, подякувати Йому за благодіяння, попросити про що-небудь або покаятися (у тому числі в тайнстві Сповіді). Причому наші молитвослів'я можуть бути як приватними (домашніми), так і церковними; це можуть бути і спеціально створені молитви, і сказані від щирого серця власні слова. Але такою мовою любові ми повинні говорити постійно. До цього закликає нас і Біблія словами апостола Павла: «Безперестанно молитесь» (1 Сол. 5:17). Симеон Афонський у книзі «Дев'ять слів» писав: «Молитися – означає любити, бо любов вимагає бути з Тим, Кого любиш».

Друга мова любові – час. Задумаймося: де і скільки часу ми можемо провести з Богом? Мабуть, найоптимальнішим місцем для цього є церква. Бо вона для нас – і корабель спасіння, і джерело благодаті, і лікарня для душі та тіла. Тому й на відчуватися сюди ми повинні якомога частіше, хоча б у недільні та святкові дні. Четверта заповідь Господня про це говорить.

Коли ж немає змоги побувати в храмі, ми можемо слухати те, що хоче нам сказати Бог, через сторінки Біблії. Що ж до спільних занять, то будь-яку справу, малу чи велику, ми повинні починати, просячи в Бога благословення, і закінчувати з подякою Йому. Для того існують «Молитва перед початком всякого доброго діла», «Молитва після скінчення всякого доброго діла». А саму роботу можемо супроводжувати Ісусовою молитвою і таким чином будемо завжди разом із Ним. (Тексти цих слів – у молитовниках).

Третя мова любові – подарунки. Що можна подарувати Всевишньому? У Старому Завіті люди повинні були присвячувати Богу свої десятини: «І всяка десятина на землі з насіння землі і з плодів дерева належить Господу: це святиня Господня... І всяку десятину з великої і дрібної худоби, з усього, що проходить під жезлом десяте, слід присвячувати Господу...» (Лев. 27:30, 32).

У Новому Заповіті цього ніхто не відміняв, але акценти дещо змістилися: «Горе вам, книжники і фарисеї, лицеміри, що даєте десятину з м'яти, кропу і кмину, а облишили те, що є найважливіше в законі: суд, милість і віру; це належало робити, і того не залишати» (Мф. 23:23).

З огляду на це, наші подарунки Богові можуть бути як матеріальними, так і нематеріальними. Для більшості людей, мабуть, найпростіше буде просто пожертвувати на Церкву гроші. Однак особливі ревнителі можуть профінансувати будівництво чи реставрацію храму (дзвіниці), його розпис, подарувати дзвони, ікони, корогви, утвар, облачення тощо. Ждуть нашої десятини християнське видавництво, радіо, телебачення.

А як бути тим, у кого немає змоги стати великими та щедрими благодійниками, але серце горить любов'ю до Творця? Насамперед їм не треба засмучуватись, бо, як відомо, «...вбога вдова поклала більше за всіх, хто клав у скарбницю, бо всі клали з достатку свого, а вона із злиднів своїх поклала все, що мала, весь прожиток свій» (Мк. 12:43–44). Тому можна принести для окраси дому Божого власноруч виросли квіти, вишити рушники, спекти проскури, або зробити нематеріальний подарунок. Ним може бути і спів у церковному хорі, і виконання обов'язків регента, читця, паламаря, дзвонаря чи свічниця, і викладання в недільній школі, і прибирання та ремонт церкви, і благоустрій прилеглої до храму території.

Мабуть, цією мовою любові найкраще говорять монахи, які приносять Господу в дарунок найдорожче – своє життя, зрікаючись усього мирського та даючи обітницю послуху, нестяжання і цноти. «Бо є скопці, що з утроби матері народилися такими; і є скопці, які скоплені людьми; і є скопці, котрі самі себе зробили скопцями заради Царства Небесного. Хто може вмістити, нехай вмістить» (Мф. 19:12). А Симеон Афонський додає: «Любов може пізнати тільки стійка душа; стійка – означає цнотлива та мужня».

Четверта мова любові – допомога. У притчі про друге пришестя Ісус говорить: «...зробивши це одному з цих братів Моїх менших, Мені зробили» (Мф. 25:40). Тобто нагодувавши голодного, напоївши спраглого, прийнявши подорожного, зодягнувши нагого, відвідавши не-

дужого чи ув'язненого, ми тим самим прислужилися Богу. І на такі діла милосердя, зокрема, ми можемо виділити час після недільної Служби Божої. А список добрих справ можна розширити допомогою сиротам і вдовицям, відвідинами власних батьків, бабусь і дідусів, родичів, друзів чи просто знайомих. Не слід забувати і про хрещеників, яких ми як хрещені батьки повинні навчати основ віри, бути для них своєрідним християнським прикладом.

І, нарешті, п'ята мова любові – дотики. Доторкнутись до Бога, з'єднатись із ним повною мірою можна в тайнстві Євхаристії. Але наскільки часто ми приймаємо Причастя? Адже Церква закликає нас до цього на кожній Літургії: «Прийміть, споживайте – це є Тіло Моє, що за вас ламається на відпущення гріхів», «Пийте з неї всі – це є Кров Моя Нового Завіту, що за вас і за многих проливається на відпущення гріхів», «Зі страхом Божим і вірою приступіть». Однак, на жаль, цей заклик знаходить відгук далеко не у всіх людських серцях, і ціль, заради якої, власне, і відбувається Служба Божа, – причастя вірних, – досягається тільки частково. А більшість парафіян, розмовляючи цією мовою із Богом, обмежується тільки цілуванням ікон чи інших святинь.

Давши відповідь на запитання, як нам виразити свої почуття до Бога, можна поставити й інше: а що може мотивувати людей до цього? Святитель Димитрій, митрополит Ростовський, у книзі «Уроки благочестя» зазначає: «Хто служить Богу заради Небесного Царства, той із числа найманців, працює за наймом, за плату; хто служить Йому, намагаючись уникнути мук, – той із числа рабів, які творять добро зі страху покарання; хто ж служить Богу єдино з любові до Нього, – цей із числа синів Божих, він не шукає нагороди та не боїться мук. Досконала любов знищує страх і заради самої себе спонукає виконувати волю Отця. Ось це і означає любити Бога всім серцем, і солодко любити».

Отже, спробуймо поговорити із Господом усіма мовами любові. Можливо, спочатку тільки по складах, далі – окремими словами, а ще далі – цілими реченнями. І, врешті-решт, наша щира синівська любов до Творця полетить невпинним потоком із маленького джерела власного серця у великий океан Його Батьківської любові.

Олеся ТОЦЬКА, кандидат економічних наук, доцент Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки

зокрема, намагалися замінити поганські обряди на більш відповідні новій вірі, надати їм нового змісту.

Язичництво не є вірою довершеною, пояснює о. Михайло, воно не приводить до спасіння. Проте в ньому є й дещо таке, що не суперечить Християнству. Наприклад, засівання на Василя, колядки. В першооснові, у назві своїй колядки були язичницькими, але ними «прославляли Бога не заборонено. "Грайте Богові на гусях", виголошуйте, радійте».

Душпастир зауважив, що завжди потрібно пам'ятати: допомагають чи шкодять не обряди і звичаї, а те, у що віримо, який сенс ми вкладаємо в них.

Передача «Що каже священник» вийшла 15 липня в прямому ефірі державного телеканалу «Нова Волинь». Запис можна переглянути на сайті єпархії *Pravoslaviavolyni.org.ua*.

Владика Михайл побував у Хмельницькій єпархії

Митрополит Луцький і Волинський Михайл на запрошення митрополита Хмельницького і Кам'янець-Подільського Антонія побував у цій єпархії з нагоди візиту до неї Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета.

16 липня разом із владикою Антонієм та іншими архієреями він зустрічав Предстоятеля Церкви на межі Хмельницької області, співслужив в освяченні каплиці районної лікарні у м. Теофіполь.

Наступного дня, 17 липня, високопреосвященний Михайл взяв участь в освяті храму Покрови Пресвятої Богородиці в обласному центрі та заупокійній літії біля пам'ятника всім полеглим за Україну.

У Вільхівці освячено пам'ятник митцеві

На кладовищі біля церкви в с. Вільхівка Горохівського деканату відкрили оновлений пам'ятник волинському композиторові Степану Кривенькому. 18 липня чин освячення відправив настоятель парафії Воздвиження хреста Господнього протоієрей Василь Лунько.

Перед молитвою о. Василь у слові зазначив, що брат Степан був у першу чергу християнином, в якому перебувала Божая любов.

У відправі взяли участь родина композитора, голови РДА Любов Матвеева, райради Тарас Щерблюк, сільської ради Роман Ковалюк та інші представники громадськості.

Реконструкцію і встановлення монумента приурочено до 75-річчя з дня народження митця. Степан Кривенький – заслужений працівник культури України та почесний громадянин Волині, поет і пісняр, передусім відомий знаменитою в нашому краї піснею «Волинь моя».

Із творчістю православного письменника ознайомлюють школярів

Доробок В. Гребенюка, літературного редактора інформаційно-видавничого центру єпархії, розпочали вивчати в школі. В останньому номері науково-методичного вісника «Педагогічний пошук» розміщено матеріал «Християнська надія у малій прозі Віктора Гребенюка». Це конспекти уроків для одинадцятикласників, які в курсі «Література рідного краю» провели вчителі української мови та літератури загальноосвітньої школи № 2 селища Ратне О. М. Хозей і О. М. Корпач.

Педагоги вибрали дві новели з доробку цього автора – члена Спілки християнських письменників України: «Манна небесна» і «Крижем». Це твори зі збірки «Тетрамерон», що вийшла у єпархіальному редакційно-видавничому відділі «Ключі» (нині тут готується її звукова версія) та здобула обласну літературну премію ім. Агатангела Кримського. Вчителі не тільки розповіли про творчість Віктора Івановича, досконало розкрили різні сторони цих новел, а й інсценізували одну з них зі скількома театральним колективом.

Інформаційна служба єпархії

Докладніше про ці та інші події – на офіційному сайті *pravoslaviavolyni.org.ua*

ЄПАРХІАЛЬНИЙ КАЛЕНДАР

1 серпня

День заснування храму: 15 років тому, 2001-го, – церква Апостола Андрія Первозваного в с. Дерно Ківерецького деканату (точне число серпня невідоме).

2 серпня

День освяти храму: 20 років тому, 1996-го, – церква Пророка Іллі в с. Грем'яче Цуманського деканату (Ківерецький р-н) (точні число й місяць невідомі).

15 серпня

День освяти храму: 25 років тому, 1991-го, – церква Святого Миколая Чудотворця в с. Скірче Горхівського деканату.

16 серпня

День висвяти: 35 років тому, 1981-го, – протоієрей Іван Левковець, настоятель парафії Різдва Пресвятої Богородиці в с. Воронів Луцького районного деканату.

19 серпня

День заснування храму: 15 років тому, 2001-го, – церква Апостола Андрія Первозваного в с. Струмівка Луцького районного деканату.

День висвяти: 20 років тому, 1996-го, – протоієрей Василь Корецький, настоятель парафії Великомучениці Параскеви-П'ятниці в с. Милятин Іваничівського деканату.

20 серпня

День освяти храму: 10 років тому, 2006-го, – собор Великомученика Дмитрія Солунського в Ковелі.

21 серпня

День освяти храму: 20 років тому, 1996-го, – церква Різдва Пресвятої Богородиці в с. Білін Ковельського районного деканату.

22 серпня

День народження: 45 років тому, 1971-го, – протоієрей Євген Рябець, клірик собору Різдва Христового у Володимирі-Волинському.

23 серпня

День народження: 55 років тому, 1961-го, – Віталій Клімчук, головний редактор газети «Волинські єпархіальні відомості».

25 серпня

День висвяти: 20 років тому, 1996-го, – протоієрей Ігор Бігун, клірик собору Різдва Христового у Володимирі-Волинському.

День народження: 45 років тому, 1971-го, – священник Володимир Лазар.

27 серпня

День заснування храму: 10 років тому, 2006-го, – церква великомученика Дмитрія Солунського с. Ладинь Любомльського деканату.

1 вересня

День заснування храму: 25 років тому, 1991-го, – церква Покрови Пресвятої Богородиці в с. Привітне Локачинського деканату (точне число вересня невідоме).

2 вересня

День висвяти: 15 років тому, 2001-го, – священник Іван Боровий, клірик собору Святого Духа в Нововолинську.

6 вересня

День народження: 25 років тому, 1991-го, – священник Ігор Веретка-Казмірчук, настоятель парафії Апостола Андрія Первозваного в с. Верхівка Луцького районного деканату.

8 вересня

День народження: 45 років тому, 1971-го, – протоієрей Сергій Коць, настоятель парафії Великомученика і цілителя Пантелеймона в с. Романці Луцького районного деканату.

10 вересня

День висвяти: 10 років тому, 2006-го, – священник Віктор Домбровський, настоятель парафії Різдва Пресвятої Богородиці в с. Білашів Ковельського районного деканату.

14 вересня

День висвяти: 15 років тому, 2001-го, – священник Володимир Дебеляк.

17 вересня

День народження: 35 років тому, 1981-го, – протоієрей Іван Зеленко, старовивізький декан, настоятель парафії Святого Василя Великого в селищі Стара Вижівка.

18 вересня

День освяти храму: 5 років тому, 2011-го, – церква Різдва Пресвятої Богородиці в с. Білашів Ковельського районного деканату.

21 вересня

День заснування храму: 95 років тому, 1921-го, – церква Різдва Пресвятої Богородиці в с. Дідичі Ківерецького деканату (точні число й місяць невідомі).

День освяти храму: 340 років тому, 1676-го, – церква Різдва Пресвятої Богородиці в с. Новосілки Турійського деканату.

22 вересня

День освяти храму: 110 років тому, 1906-го, – церква Святого Феодосія в Луцьку.

23 вересня

День висвяти: 15 років тому, 2001-го, – священник Ігор Фесина, настоятель парафії Покрови Пресвятої Богородиці в Нововолинську.

24 вересня

День освяти храму: 10 років тому, 2006-го, – церква Покрови Пресвятої Богородиці в с. Журавлине Старовивізьського деканату.

27 вересня

День визначної події: 5 років тому, 2011-го, – освята Музею історії Луцького Хрестовоздвиженського братства XVII – XXI ст.

28 вересня

День заснування храму: 20 років тому, 1996-го, – церква Успіння Пресвятої Богородиці в с. Красноволя Ковельського районного деканату (точні число й місяць невідомі).

15 років тому, 1991-го, – церква Успіння Пресвятої Богородиці в с. Стенжаричі Володимирського районного деканату (точні число й місяць невідомі).

День освяти храму: 10 років тому, 2006-го, – каплиця Преподобного Агапіта Печерського в обласному територіальному протитуберкульозному об'єднанні.

30 вересня

День висвяти: 5 років тому, 2011-го, – ієромонах Антоній (Костюк), насельник Замкового Свято-Архангельського монастиря в Луцьку.

День народження: 25 років тому, 1991-го, – священник Роман Третяк, настоятель парафії Успіння Пресвятої Богородиці в с. Буркачі Горохівського деканату.

Щиросердечно вітаємо вас із ювілеями, боголюб'язні отці, брати й сестри! Хай Бог благословляє усіх вас на многії і благії літа!

Священника Романа Медведєва звільнено від обов'язків настоятеля парафії Волинської ікони Богоматері в с. Богушівка Луцького райдек., а священника Ігоря

Яцюру призначено на цю посаду (укази № 17, 18 від 2 червня 2016 р.).

Протоієрея Івана Засєдка призначено настоятелем парафії Преображення Господнього в с. П'ятикори Локачинського дек. (№ 19 від 8 червня).

Священника Станіслава Беспалова відраховано з кліру парафії Архістрати́га Михаїла в Луцьку й призначено настоятелем парафії Різдва Йоана Хрестителя в Ковелі (№ 20, 21 від 10 червня).

Протоієрея Сергія Кібаша зараховано в клір собору Різдва Христового у Володимирі-Волинському (№ 23 від 24 червня).

Священника Андрія Ротченкова звільнено від обов'язків директора Центру християнського виховання дітей і молоді в Луцьку, а священника **Сергія Медведєва** призначено на цю посаду (№ 24, 25 від 24 червня).

Священника Олега Гремалюка звільнено від обов'язків настоятеля парафій Апосто́лів Петра й Павла в с. Клевецьк, Різдва Пресвятої Богородиці в с. Ружин і Преображення Господнього в с. Городилець Турійського дек. з правом переходу в іншу єпархію, **священника Івана Пирого** призначено на цю посаду (№ 28, 30 від 5 липня).

Священника Івана Пирого звільнено від обов'язків настоятеля парафій Архістрати́га Михаїла в с. Кругель і Воздвиження хреста Господнього в с. Нові Ковшари Ковельського райдек., а священника **Олега Куцола** призначено на цю посаду (№ 29 від 5 липня, № 31 від 14 липня).

Протоієрея Івана Оринчака призначено настоятелем парафії Покрови Пресвятої Богородиці в с. Любитів Ковельського райдек. (№ 32 від 14 липня).

Протоієрея Андріана Гусара відратовано з кліру парафії Холмської ікони Богоматері в Луцьку з правом переходу в іншу єпархію (№ 33 від 19 липня).

ПАЛОМНИЦТВА

7 серпня – до святинь Львова. Виїзд о 6.30. Повернення – о 23.00. Пожертва 280 грн.

9–21 серпня – до святинь Одещини: храми й монастирі в обласному центрі, чудотворна ікона Пресвятої Богородиці в с. Кулевча. Пожертва (на проїзд, проживання у базі відпочинку на Будацькій косі поруч із морем та лиманом, екскурсії) – 3250 грн.

13 серпня – до святинь Володимир-Волинського: собор і монастир Різдва Христового – Юріївська церква – Василівська церква – Успенський собор – Зимнівський монастир. Виїзд о 7.00. Повернення – о 19.00. Пожертва 120 грн.

14 серпня – до святинь Києва: Печерська лавра – Феодосіївський, Введенський, Видубицький, Іонівський, Михайлівський Золотоверхий монастирі – Андріївська церква – Володимирський собор (Патріарша Служба) – Волинська ікона Богоматері (Національний художній музей України). Виїзд 13 серпня о 23.30. Повернення 14 серпня о 23.30. Пожертва 450 грн.

21 серпня – до почаївських святинь: лавра – монастир Святого Духа (колишній лаврський скит) – монаше кладовище – джерело Праведної Анни – жіночий монастир Богоявлення Господнього у Кременці – храм Пророка Іллі в Дубенському замку. Виїзд о 6.30. Повернення – о 20.00. Пожертва 150 грн.

27–28 серпня – до святинь Польщі: Ченстохова, Краків (для тих, хто має візу). Зголошуватися не пізніше ніж за тиждень.

4 вересня – до святинь Рівенщини: монастир у Дермані (п'ять чудотворних ікон і цілюще джерело) – собор в Острозі (мироносица ікона) – монастир у Межиріччі (чудотворна ікона) – джерело Св. Миколая в Гілічці – монастир у Городку (чудотворна ікона, частинка гробу Пресвятої Богородиці). Виїзд о 6.30. Повернення – о 22.00. Пожертва 150 грн.

11–18 вересня – до святинь Грузії: Тбілісі – Мцхета – Сігнах – Бодбе – Телаві – Ахалцхе – Боржомі. Зголошуватися не пізніше ніж за три тижні.

28 вересня – 5 жовтня – до Святої Землі (проща «Дорогою Ісуса Христа». Проводиться з благословіння Патріарха Філарета, очолює митрополит Луцький і Волинський Михаїл): Хайфа – долина Армагеддон – Назарет – Кана Галілейська – гора Фавор – біблійна Галілея – Ярденіт – гора Сіон – Ейн-Карем – Віфлеєм – Єрусалим – Віфанія – Юдейська пустеля – Єрихон – Мертве море – Лідда – Кумран. Зголошуватися не пізніше ніж за два тижні.

15–22 жовтня – до святинь Європи: Угорщина (Мішкольц, Будапешт), Австрія (Відень), Італія (Рим, Венеція, Ліньяно-Сабб'ядоро), Ватикан. Очолює митрополит Луцький і Волинський Михаїл. Зголошуватися не пізніше 15 вересня.

Реєстрація – не пізніше ніж за день до початку прощі (якщо не зазначено інше). Виїзд на всі богомілля – від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Докладніша інформація та реєстрація – у паломницькому центрі єпархії «Україна» (керівник Лариса Савчук) за тел. (0332) 71–83–77, (050) 812–09–79.

Шановні читачі, дорогі брати і сестри! Не використовуйте наш часопис у господарських цілях. Якщо газета Вам уже не потрібна – передайте її ближнім або в бібліотеку

СЛОВО КИЇВСЬКОГО ПАТРІАРХАТУ – НА ВОЛИНІ

ЧИТАЙТЕ

Газета «Волинські єпархіальні відомості»: запитуйте у храмах, кіосках, передплачуйте на пошті (виходить раз на місяць). Звертатись: (0332) 72-21-82, hazeta.yuev@gmail.com
Різноманітна духовна література: запитуйте у храмах, книгарні-бібліотеці «Ключі» за адресою: Луцьк, просп. Волі, 2 (навпроти ЦУМУ, біля обласної юнацької бібліотеки).

Розпорядок роботи: будні – 9.30–19 год; свята, суботи й неділі – 10–17 год.
Звертатись: (0332) 29-94-01, моб. (050) 339-73-66, (067) 570-57-97, kljuchi@ukr.net

ДИВІТЬСЯ

Відеоканали в інтернеті: Youtube.com/PravoslaviaVolyni; Youtube.com/social1970
Передачі на обласному державному телебаченні: «Що каже священник» (виходить раз на місяць) і «Людина духовна» (щотижня). Слідкуйте за телепрограмою.
Звертатись: (0332) 72-21-82, telesobor@gmail.com

СЛУХАЙТЕ

Передача «Благо»: неділя, 7.30, FM-радіостанція «Сім'я і дім» (102,4 МГц).
Звертатись: (095) 126-40-77, blaho@ukr.net

ЧИТАЙТЕ, ДИВІТЬСЯ, СЛУХАЙТЕ

Сайт pravoslavivolylni.org.ua – історія, устрій єпархії, святині, персоналії, документи, новини, фото, відео, газета, книги, аудіо, передруки.

**ВОЛИНСЬКІ
ЄПАРХІАЛЬНІ
ВІДОМОСТІ**

За єдину Помісну Українську
Православну Церкву!

Свідцтво про державну реєстрацію: ВЛ № 219 від 03.08.2004 р.
Засновник і видавець – Управління Волинської єпархії Української Православної Церкви Київського Патріархату (Волинська духовна консисторія)

Друк – ТОВ «Волинська друкарня» (Луцьк, просп. Волі, 27). Тел. (0332) 24-25-07. Зам. 1447. Наклад 2900 пр.
Передплатний індекс 91241

Редакція

Віталій КЛІМЧУК (головний редактор), Віктор ГРЕБЕНЮК (літературний редактор і коректор), протоієрей Віталій СОБКО, Олександр БІЛЬЧУК (верстка, «НІЦІАЛ»)

При використанні матеріалів часопису для публікації в інших ЗМІ посилання на нього обов'язкове.
Редакція не завжди поділяє позиції авторів, які несуть відповідальність за достовірність поданої інформації, та залишає за собою право редагувати матеріали або не друкувати їх зовсім.

Рукописи не рецензуються і не повертаються, листування з читачами – тільки на сторінках газети.

ДОВІДНИК ВОЛИНСЬКОЇ ДУХОВНОЇ КОНСISTОРІЇ

43025 Луцьк, Градний узвіз, 1. Volynkonsystoria@ukr.net.
Час роботи: понеділок–п'ятниця (крім святкових днів), 10.00–16.00.
Обідня перерва: 13.00–14.00

Керуючий єпархією

Митрополит Луцький і Волинський МИХАІЛ.
Тел./факс (0332) 72-44-64

Канцелярія

Канцлер – протоієрей Микола ЦАП. Тел. (0332) 72-53-63.
Вице-канцлер – протоієрей Олександр БЕЗКОРОВАЙНИЙ.
Моб. (050) 956-70-00

Інформаційно-видавничий центр

Тел. (0332) 72-21-82
Голова центру – протоієрей Віталій СОБКО. Моб. (050) 661-56-68
Інформаційна служба (збір та опрацювання даних про діяльність єпархії) – info@pravoslavivolylni.org.ua
Сайт pravoslavivolylni.org.ua – info@pravoslavivolylni.org.ua
Прес-служба (співпраця зі ЗМІ) – pres-sluzhba@ukr.net
Газета «Волинські єпархіальні відомості» – hazeta.yuev@gmail.com

Телестудія «Собор» – гол. редактор Андрій ГНАТЮК. Telesobor@gmail.com
Радіостудія «Благо» – головний редактор протоієрей Віктор ПУШКО.
Тел. (095) 126-40-77. blaho@ukr.net
Видавничий відділ і книгарня-бібліотека «Ключі» – завідувач Дмитро ГОЛОВЕНКО.
Тел. (0332) 29-94-01, моб. (050) 339-73-66, (067) 570-57-97. kljuchi@ukr.net

Капеланська служба

Старший капелан – протоієрей Олександр БЕЗКОРОВАЙНИЙ
Інспектор з питань місійної діяльності – протоієрей Юрій БЛИЗНЮК.
Тел. (0332) 20-00-25, моб. (095) 538-05-87

Паломницький центр «Україна»

Керівник Лариса САВЧУК. Тел. (0332) 71-83-77, моб. (050) 812-09-79
Відділ організації благодійності та соціального служіння
Тел. (0332) 72-44-64

Склад-магазин ікон, риз, церковного начиння тощо
Директор Богдан ТИШКЕВИЧ. Луцьк, просп. Волі, 2. Моб. (066) 217-25-58
Розпорядок роботи: понеділок–п'ятниця – з 10 до 18 год, в суботу – з 10 до 15 год. Обідня перерва від 13 до 14-ї.

ВІЗИТ ПАТРІАРХА

**Предстоятель Церкви віддав шану
полеглим бійцям-лучанам**

19 червня надвечір Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет розпочав візит у нашу єпархію з нагоди храмового празника кафедрального собору Святої Трійці.

На межі Рівненської й Волинської областей його зустріли митрополит Луцький і Волинський Михаїл та канцлер єпархії протоієрей Микола Цап. Дорогою до обласного центру вони побували на міському цвинтарі, що поблизу с. Гарзда. Тут високого гостя зустрічали: районний декан протоієрей Володимир Присяжнюк, настоятель місцевої парафії Воскресіння Господнього священник Ярослав Черенюк та інше духовенство.

Його Святість поклав вінок на хреста, яким починається Алея почесних поховань, та окропив освяченою водою кожну могилу героїв. Священники поклали до них квіти. Потому Предстоятель відбув до обласного центру.

**У Луцьку Патріарх Філарет заклав
капсулу в підмурівок храму**

19 червня Святійший у рамках візиту на Волинь заклав капсулу у фундамент церкви Преподобного Іова Почаївського за адресою: б-р Дружби народів, 16 (перехрестя із вул. Грабовського).

У богослужінні взяли участь: митрополит Луцький і Волинський Михаїл, канцлер єпархії протоієрей Микола Цап, міський декан протоієрей Михайло Онишук, настоятель парафії священник Олександр Вронський, інші священнослужителі та чимало вірних – жителів району Гнідава.

Предстоятель Церкви виголосив слово, у якому зазначив: у день П'ятдесятниці, коли Дух Святий зійшов на апостолів, Він зійшов на всю Церкву і постійно сходить. Прикладом цьому архіпастир вважає будівництво храмів у час незалежної України. Він пояснює це тим, що апостоли по прийнятті благодаті Святого Духа стали вільними, відчули певну свободу, і ми тепер живемо в часи свободи, тож храми Божі зводяться за натхненням Третьої Особи Пресвятої Трійці.

При цьому навів приклад радянського періоду – періоду атеїзму, коли храми не будувались, а руйнувались, і були ті, що вірили в остаточну перемогу безбожництва. Святійший владика сказав: «І де вони зараз? Перемогли ті, хто вірив у Бога».

Також почесний гість навів приклад українських воїнів, які воюють за правду. Ними керує любов до ближніх, яку подає благодать Святого Духа, отже вони переможуть. Бо правда з Богом, а Його ніхто не може подолати.

Наостанок Предстоятель відзначив і жертводавців храму, сказавши: якби ними не рухала благодать Духа Святого, вони б не взяли так активно допомагати будувати цей дім Господній.

Патріарх Філарет:**Усевишній приведе нас до перемоги**

Первоієрарх Київського Патріархату 19 червня прибув до луцького кафедрального собору Святої Трійці, щоби разом із волинянами відзначити престольний празник головного храму нашого краю.

Біля соборної брами високого гостя вітали: єпископ Володимир-Волинський Матфей, ректор Волинської православної богословської академії протоієрей Володимир Вакін, декан собору протоієрей Микола Нецькар, декан монастирів архимандрит Константин (Марченко), інше місцеве духовенство, голова облдержадміністрації Володимир Гунчик, луцький міський голова Микола Романюк, голова апеляційного суду Волинської області Петро Філюк. Учні Центру християнського виховання дітей та молоді, виголосивши вітання, вручили Його Святості коровай.

Із нагоди прибуття Первоієрарха відправили подячний молебень. На його завершення владика Філарет виголосив проповідь.

Господь керує і Церквою, і світом, і всіма нами, сказав Патріарх. І в Церкві, і в світі, і в кожному з нас діє Святий Дух, треба лише вбачати, «що Господь навів на думку, поклав на серце». Творець бажає передусім, аби «ми завжди ходили прямими дорогами, і тоді незрозумілими нам шляхами приведе нас до того, чого ми хочемо. А хочемо насамперед Царства Небесного».

Звичайно ж, ми хочемо також миру для нашої країни та єдиної Православної Церкви в ній. Усевишній використовує для досягнення доброї мети навіть безумовне зло. Зрозуміло, що війна – це велика біда. Але саме в цих найгірших умовах проявляється затаєне лукавство одних і неясна добродумність інших. Саме війна виявила наочню, що частина УПЦ (МП) насправді не любить України та її народу. А хлопці, які віддали своє життя за Вітчизну, за ближніх, показали, що ними рухала Божя любов, Святий Дух.

Інший приклад – Всеправославний Собор на Криті. Московська Патріархія хотіла його зірвати, однак Господь показує всьому світу справжнє обличчя «третього Рима» і так наближає визнання Київського Патріархату всім православним світом. Тож Творець, Який виявляє, де правда, а де неправда, приведе побожний народ України до перемоги, підсумував Святійший.

**Патріарх очолив торжество
православних лучан**

20 червня Предстоятель нашої Церкви очолив храмовий празник кафедрального собору Святої Трійці.

За урочистою Відправою з Його Святістю служили: митрополит Луцький і Волинський Михаїл, єпископ Кіровоградський і Голованівський Марк, єпископ Володимир-Волинський Матфей, канцлер протоієрей Микола Цап, ректор Волинської православної богословської академії протоієрей Володимир Вакін, декан собору протоієрей Микола Нецькар, інші благочинні, священнослужителі нашої та інших єпархій. Співав архієрейський хор «Оранта» (керівник Василь Мойсіюк).

Під час Божественної Літургії Святійший промовив 40-хвилинну проповідь про благодать Святого Духа як у давнину, так і в наші часи. І за Римської імперії, коли Християнська Церква боролася з ересями, і за імперії радянської, коли була поставлена на межу виживання, і тепер вона живе Святим Духом, Який управляє нею та веде нас відомими Йому шляхами. Під Його дією живе і кожна людина. Разом з тим ми повинні розуміти, що головна справа Церкви

– не політика, не тільки допомога державі, а ведення Божого люду в Царство Небесне.

Серед численних мирян, які взяли участь у торжестві, були голова облдержадміністрації Володимир Гунчик, луцький міський голова Микола Романюк, інші представники місцевої влади.

Після традиційного хресного ходу навколо собору Патріарх на паперті храму вручив ордени Рівноапостольного князя Володимира: владіці Михаїлу – другого ступеня, В. Гунчикові – третього. Вони ж подякували Його Святості за візит і високі відзнаки.

Святову Відправу транслювало в прямому ефірі Волинське державне телебачення (з повтором увечері). Коментували викладач ВПБА Ігор Сацик і керівник єпархіального паломницького центру «Україна» Лариса Савчук.

**Прес-конференція Святійшого
в Луцьку**

На завершення візиту Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета відбулася його зустріч із місцевими журналістами. Вона проходила у Волинській православній богословській академії.

Відповідаючи на запитання, Предстоятель Церкви виклав свою точку зору на Всеправославний Собор, який відбувався тими днями на Криті, його легітимність, значення для українців, звернення Верховної Ради до Вселенського Патріарха Варфоломія щодо надання автокефалії Українському Православ'ю в контексті цього Собору. Сказав Патріарх, як повинні православні реагувати на виклики сучасності: на котрі з них Церква може відповісти пристосуванням до змін, а на що повинна відповідати консервативно, згідно з основами віровчення. Завершив він своє спілкування з журналістами, давши оцінку сучасному стану відносин Церкви і держави.

З повним текстовим варіантом та відео прес-конференції можна ознайомитися на єпархіальному сайті Pravoslaviavolyni.org.ua.

Віктор ГРЕБЕНЮК, Орест ВЛАСЮК
Світлина інформаційної служби єпархії

